

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Raffles

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 746

HET GOUD OP DEN BODEM DER ZEE.

20 CENT

Hij was halverwege opgeheschen en stak woest naar den haai.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHTEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het goud op den bodem der zee

Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET OUDE HANDSCHRIFT.

De oude boekhandelaar keek nu en dan, van de plaats waar hij zich bevond, dat wil zeggen achter zijn ouderwetsche schrijfflessenaar op hoge pooten, zoo hoog dat men er achter staan moest, of zich van een zeer hoge kruik bedienen, schichtig naar zijnen klant, een vaste bezoeker, wiens naam hij niet eens, kende maar die tot zijn trouwe afnemers behoorde, en gewend was, alles wat hij kocht onmiddellijk mede te nemen, of, indien het te zwaar mocht zijn, door een reusachtigen bediende te laten halen, die nooit een woord sprak, zwijgend een briefje van zijn meester af gaf, en even zwijgend weer vertrok, met een boek onder zijn arm, als een leetje, hetwelk ieder ander door zijn zwaarte den rug had doen krommen.

Het winkeltje lag in een heel oude straat van een heel oude wijk, niet ver van St. Paul. Het was een van die achterafstraatjes, smal en kronkelend, waar zelfs de geboren Londenaar nooit een voet zal zetten, tenzij hij er volstrekt noodzakelijk zijn moet.

Men vond er veel winkels, en die hadden allen dit met elkander gemeen, dat hunne eigenaars schenen te bestaan van den verkoop van oude dingen, hoe ouder hoe liever zelfs, want hoe ouder hoe kostbaarder.

Daar verschole zich, onder een luifel, die de bewondering zou hebben opgewekt van iederen bouwmeester, stedekundige of schilder, winkel-

tjes, achter welker stoffige ramen oude snap-hanen, roestige musketten, ruiterspistolen uit den tijd van Cromwell, degens met ijzeren en koperen gevesten, fraai bewerkt, Italiaansche dolken uit de 15e eeuw, ware kunststukjes van zwaardvegerswerk, en soms wel geheele maliën-kolders en harnassen ten toon waren gesteld. Daarnevens waren er winkels, even duister en smal, waar slechts boeken werden verkocht, of zeldzaam aardewerk, of oude postzegels. Kortom — iedere winkelier scheen daar zijn specialiteit te hebben, waaraan hij zich strikt hield. Mijnheer Josuah Buckle nu, verkocht boeken, waaronder hij ook rangschikte heel oude tijdschriften, dagbladen en atlassen. Tot zoover mocht hij gaan. Toen hij zich echter een paar jaren geleden eens aan de oude prenten, hout-sneden, gravures en steendrukken had willen wijden, was er onmiddellijk een heftig protest opgestoken van den kant der drie handelaars in oude plaatwerken, die in hetzelfde eeuwen-oude straatje woonden en daar van vader op zoon in oude platen hadden gehandeld.

Mijnheer Buckle zag het billijke van hun protest in, verwijderde haastig de platen weer uit zijn uitstalkast en bleef zich verder verge-noegen met de boeken. De eigenaardigheid daarvan was, dat er geen enkel nieuw onder was te vinden. Van nieuwe boeken had mijnheer Buckle een bepaalde afschuw, en hij keek erop

neer met een minachting, die hij volkomen gerechtvaardigd achtte. Want nietwaar — een nieuw boek kon letterlijk iedereen maken die er maar lust toe had. Sommigen deden het met talent, anderen zonder een greintje daarvan — en het ongelukkige publiek werd de dupe. Maar een oud boek — dat was steeds betrouwbaar, men wist altijd wat men daaraan had, onbeduidende oude boeken bestonden er eenvoudig niet, naar de stellige meening van mijnheer Buckle.

Was er wel iets belangwekkenders dan een echte, oude landkaart van Mercator? Bestond er iets zoo lezenswaard als een reisbeschrijving van Cook (natuurlijk niet den poolvorschcr van thans!) of van Willem Barendsz? Ja, waren tien regels uit een scheepsjournaal van Drake niet honderdmaal meer waard dan een heele boekerij met werken van Corelli, Hutchinson of zelfs van den toovenaar Wells?

Deze meening van mijnheer Buckle was onwrikbaar. En zoo kwam het dan ook, dat het hem bijna lichamelijk pijn deed, wanneer hij gedwongen was, van een zijner gedrukte lievelingen afscheid te nemen, en al was de prijs die ervoor betaald werd ook nog zoo hoog, het kostte hem menige zelfoverwinning, en hij kon verbleeken en sidderen, als hij tenslotte een authentiek exemplaar van de eerste uitgave van Dickens' „Kerstverhaal" uit zijn weerstrevenende handen moest geven.

Op dit oogenblik gevoelde mijnheer Buckle zich een heel klein beetje schuld bewust.

Zijn onbekende klant, een rijzig, schoon gebouwd man van middelbaren leeftijd, gekleed met de eenvoudige elegance van den waren Engelschen edelman, zocht blijkbaar naar een boek — en dat boek bevond zich op het oogenblik in handen van mijnheer Andrew Tuppins! Dat was een leelijk ding, want mijnheer Tuppins was ook een heel goede klant, misschien nog wel beter dan die andere, die wel vrij geregeld, maar toch niet vaker dan eenmaal in de maand kwam, terwijl hij dat kleine, heertje met zijn muizengezicht, opgevroolijkt door twee onderwetsche bakkebaarden, om zoo te zeggen tot zijn dagelijksche klanten mocht rekenen.

Inderdaad scheen mijnheer Andrew Tuppins geen andere bezigheden te hebben dan van den eenen handelaar in oude boeken naar den anderen te loopen, van 's morgens vroeg, tot daarbuiten de schemering viel. Hij was blijkbaar een harts-tochtelijk verzamelaar, hij pingelde maar hoogst zelden af, hij kocht veel — en daar had hij blijkbaar het geld voor.

Men zou dat anders niet zeggen aan zijn sjofel uiterlijk, zijn slecht zittende kleeren, zijn ouden vormeloozen hoed.

Hij stond nu, dicht bij een der lampen, die zelfs in het hartje van den zomer althans achter in den smallen, langen winkel moesten branden, in het kleine boekje te lezen, waarop die ander een begeerig oog had geslagen, dat omstreeks 1650 met de hand geschreven was, en waarvan op zijn hoogst twintig exemplaren op de geheele wereld konden bestaan — want twintig was het aantal koppen, dat zich aan boord had bevonden van de „Red Bull", het schip van Kapitein Kid, van den man, die het kleine boekje in twintig exemplaren had geschreven, en er een had uitgereikt aan ieder van zijn manschappen.

Het was een dun, maar het was een heel kostbaar boekje, en er was al eens vijftig pond voor geboden, vruchteloos evenwel. Want mijnheer Buckle vond het veel meer waard, en hij behoefde volstrekt niet tot iederen prijs zijn waar van de hand te doen.

Op dit oogenblik legde de Lord — voor het gemak had mijnheer Buckle zijn onbekenden klant dien naam gegeven, wegens zijn edele houding — het oude boek neer dat hij las, ging wat verder den winkel in, en stond nu juist op de plek, waar Andrew Tuppins, vol belangstelling in het oude handschrift stond te bladeren.

Het was een oud, in perkament ingenaaid boekje, dat niet eens de dikte van een behoorlijke brochure had, want het telde maar acht bladzijden, niet eens tot onderaan of bovenaan volgeschreven met groote, fraai geteekende letters. Kapitein Kid scheen zeer bedreven geweest te zijn in de edele schrijfkunst, en waarschijnlijk wist hij dat zelf wel, en toonde die kunde gaarne. Hij moest wel een heel bijzonder man zijn geweest, die kapitein Kid, want het komt waarlijk niet zoo vaak voor, dat een zeeschuimer tegelijkertijd een goede hand schrijft, en zich de moeite geeft, die kunde te onderhouden en aan te kweeken!

Ja, het boekje was van niemand minder dan van den beruchten kaperkapitein Edward Kid, die leefde omstreeks de helft van de 17e eeuw, en jarenlang de zeeën onveilig maakte met zijn schip, de „Red Bull".

De Lord merkte ook aanstonds wat mijnheer Tuppins las, want de titel van het vlugschriftje was met groote Gothische letters op den omslag geschreven. De beginletters waren buitengewoon fraai, en met roode inkt gemaakt.

En juist toen de Lord zich overtuigd had dat mijnheer Tuppins het zoo begeerde boekje in handen had, klapte deze het dicht, trippelde naar het lessenaartje op zijn hooge pooten, en zei met zijn krassend stemmetje tot Josuah Buckle:

— Nu, ik koop het, Buckle, ik hoop het! Presenteer mij morgen je rekening maar. Ik neem het mee. Waar is mijn wandelstok? Aha, hier is mijn wandelstok! Waar heb ik mijn tabaksdoos? Ik heb mijn tabaksdoos in mijn vestzakje! Adieu!

Na een en ander aldus nadrukkelijk te hebben geconstateerd begaf mijnheer Tuppins zich naar de deur, opende ze, hief zijn muizenkopje naar de grijze lucht op, keerde zich met een ruk om, en riep op een toon vol verontwaardiging:

— Regent het, Josuah Buckle? Ja, het regent!

En na deze bevestiging verliet hij voorgoed het winkeltje, met het kostbare handschrift van kapitein Kid weggestoken in zijn binnenzak.

Mijnheer Buckle schraapte zijn keel eens, verliet zijn hooge kruk, waarop hij zooeven had plaatsgenomen, en begon schuchter tot den Lord:

— Ja — wat zal ik er van zeggen mijnheer — het spijt mij waarlijk, maar mijnheer Tuppins is een van mijn allerbeste klanten, en ik laat steeds gelden: wie het eerst komt, het eerst maakt! Het spijt mij werkelijk zeer....

— Stil maar, mijn waarde Buckle! viel de ander hem glimlachend in de rede. Het heeft werkelijk niet zooveel om het lijf, al beken ik dat ik heel graag dat boekje had gehad. Het was een heel merkwaardig exemplaar. Je hebt er immers nog een?

— Dat is zoo, mijnheer — maar gij weet dat daaraan de laatste pagina ontbreekt, die, waarop het situatiekaartje is afgeteekend!

— Juist, en daardoor verliest het wel veel van zijn waarde, hernam de Lord. Dat kaartje maakte het juist zoo aantrekkelijk en merkwaardig. Intusschen — wanneer je dat andere handschrift van kapitein Kid nog hebt, dan wil ik het wel van je kopen

— Ik zal U schappelijk behandelen mijnheer, heel schappelijk! zeide Buckle haastig en in zijn ziel verheugd, dat hij dien goeden klant althans godeeltelijk kon tevreden stellen.

Hij zocht een oogenblikje in een stapel vergeelde manuscripten, en haalde daaruit een klein, dun boekje, klaarblijkelijk volkomen eensluidend met het exemplaar dat Andrew Tuppins zooeven had meegenomen, maar zonder omslag, en dus ook zonder titel!

De Lord sloeg er een blik in, haalde even de schouders op, las een kort oogenblikje en vroeg toen:

— Wat vraag je voor dat incomplete ding, Buckle?

De boekenhandelaar liet even besluiteloos zijn magere vingers knappen, krabde zich achter een van zijn groote ooren, en gaf toen ten antwoord:

— Nu, ik erken dat het een geschonden exemplaar is — maar het blijft dan toch een handschrift van kapitein Kid — wat dunkt U van drie pond, mijnheer?

— Dat is niet te veel. Hier zijn ze! Ik neem het dadelijk mee. Adieu, Buckle, en tot ziens, naar ik hoop.

Handenwrijvend en pluimstrijkend geleidde Buckle zijnen klant naar de deur, en keek hem zelfs een tijdlang na, terwijl hij met veerkrachtige stappen over het modderig plaveisel van de smalle, kronkelende straat ging.

Bij de eerstvolgenden dwarsstraat echter sloeg de nieuwe eigenaar van Kid's handschrift een hoek om, toen weer een — bereikte St. Paul, stak het Strand dwars over, hetgeen niet zonder gevaar was, en liep tenslotte toe op een fraaien tweezitter, waarvan hij het portier opende, om plaats te nemen naast een jongeman, die hem scheen te verwachten, en die dadelijk een weinig opschoof.

— Heb je het? vroeg hij dadelijk nieuwsgierig.

— Neen Brand! antwoordde John Raffles, en even fronsden zich zijn wenkbrauwen. Dat wil zeggen, ik heb een gelijkkluidend exemplaar, maar de laatste pagina ontbreekt — en die is juist zoo gewichtig, want daarop heeft Kid het kaartje geteekend, ten behoeve van de leden zijner bemanning, die hem door dik en dun waren trouw gebleven, ondanks de tegenslagen der laatste maanden, want je zult weten dat onze corvetten en oorlogsfregatten den beklagenswaardigen Kid opjaagden zooals de honden het arme haasje opstooten.

— Maar dan had je het evengoed niet kunnen koopen! zeide Charles Brand, de trouwe vriend van den meester-dief. Want aan dat geschonden boekje hebben wij niets.

— Misschien toch wel Brand! Weliswaar ontbreekt het kaartje eraan, het kaartje van het eiland, en dat gedeelte van de kust, waar met een kruisje zeer nauwkeurig de plek is aangegeven waar de „Bellerophon” het Engelsche fregat, met zijn geheele lading aan goud is gezonken — maar elders bevat het handschrift toch nog enkele aanwijzingen, die althans duidelijk genoeg zijn, om de moeite te wettigen, die wij ons op den hals willen halen. Want wij kennen het eiland — en wij kennen op zijn minst de breedtegraad, waar zich de „Red Bull” bevond, toen die door een gelukkig schot het Engelsche fregat in den grond boorde — niet wetende dat die enkele kanonskogel tevens voor een bedrag van twee miljoen pond sterling naar den kelder zou zenden. Welnu — laten wij dien breedtegraad afzoeken in de buurt van het eiland, en tenslotte zullen wij wel de plek vin-

den, waar het schip is gezonken.

— Het moet heel diep zijn, Edward!

— Waaruit leidt je dat af?

— Uit het feit, dat de Engelsche admiraliteit, ofschoon zij is toegerust met de allerbeste hulpmiddelen, nog geen poging heeft gedaan om de „Bellerophon” te lichten.

Raffles, die juist de auto op gang had willen brengen, keek Brand een oogenblik verwonderd aan, liet een kort lachje hooren en zei:

— Maar mijn waarde — geloof je nu werkelijk dat er in een land als het onze niet reeds lang een „naamlooze vennootschap tot exploitatie van het wrak van de „Bellerophon” zou zijn gesticht, wanneer er ook maar een Brit was, die iets van het bestaan van dat handschrift afwist — of, ervan af wetende, er gewicht aan zou hechten?

— Eén moet er althans zijn, die er vanaf weet!

— Wie dan?

— Wel, bijvoorbeeld Josuah Buckle, de boekhandelaar!

— Je gelooft toch niet in ernst dat die goede man de boeken leest, die hij verkoopt? riep Raffles met komische ontsteltenis uit. Hij heeft waarlijk wel wat anders te doen! Hij doorbladerd ze, hij ziet met het oog van den kenner onmiddellijk wat ze waard zijn, en of ze iets waard zijn — en hij poogt ze zoo duur mogelijk te verkoopen! Dat echter ook maar een seconde het denkbeeld bij hem zou opkomen, een veertigtal mijlen ten zuid-westen van Indië's zuidpunt te gaan kijken, of daar werkelijk het wrak van een Engelsch oorlogsschip in drie of vier vademmen water ligt — dat is te dwaas om er een oogenblik bij stil te staan.

Brand gaf niet aanstonds antwoord, in het besef dat Raffles gelijk had, maar toen vroeg hij, even de hand leggend op den arm, dien Raffles reeds bewoog in de richting van den contactmaker:

— Een oogenblikje! Je zeide daar dat je slechts een verminkt exemplaar hebt kunnen machtig worden. Het goede, het complete, waarnaar je zocht — dat is dus van de hand gedaan?

— Geen vijf minuten geleden!

— Welnu, dan hebben we hier den tweeden Brit al, die van het goudschip afweet! zeide Brand triomphantelijk.

— Beste Brand — ik geef dat toe, zeide Raffles, en de motor begon te grommen. Dat wil zeggen, ik geef toe dat hij het handschrift nu in bezit heeft — maar hij zal het zorgvuldig in zijn kast opsluiten, hij zal het voegen bij zijn verzameling kostbare oude folianten, perkamenten, handschriften en oude bijbels, en verder zal hij er zich niet meer om bekommeren. In elk geval kocht hij heel zeker dat boekje niet van-

wege het wrak! Die zaak vormt immers slechts een onbeduidend onderdeel in het heele relaas van dien schelmschen kaperkapitein!

— Waarom denk je dat — ik bedoel dat de koper alleen handelde als liefhebber van oudheden?

Omdat ik hem ken! Het is de oude Andrew Tuppins!

— De notaris uit Fleet Street?

— Niemand anders!

— Nu, dan ben ik in dat opzicht gerust gesteld! riep Brand lachend uit. Inderdaad, men kan zich dat oude heertje moeilijk voorstellen als een gouddever! Intusschen — volgens je eigen zeggen moeten er van het handschrift twintig exemplaren bestaan, en....

— Dat wil zeggen, er zijn er oorspronkelijk twintig gemaakt, zooals Kid zelf met trots aangeeft in een soort van voorrede tot zijn zonderling journaal maar dat beteekent nog volstrekt niet, dat ze nu bijna drie eeuwen later, allen nog zouden bestaan! Komaan, Brand, laten wij aan het toeval geen grootere rol toekennen, dan het verdient! Het zou wel wat vreemd zijn, als, na al die jaren, thans en op hetzelfde oogenblik, twee of drie andere eigenaars van het boekje op het denkbeeld kwamen, eens te gaan zien of dat wrak er mischien nog altijd ligt! Vergeet vooral niet, dat ik opzettelijk naar dat handschrift zocht! Dat ik op zijn bestaan, opmerkzaam werd gemaakt door een ander geschrift, van een weinig jongeren datum, waarin melding wordt gemaakt van Kid's journaal. En waar dat geschrift op zichzelf reeds heel zeldzaam is, behoef ik voor zulke toevalligheden geen vrees te koesteren. En voor het overige hoop ik dezer dagen eens een bezoek te brengen aan onzen ouden Tuppins, en hem inzage te vragen van zijn nieuwste aanwinst! Wellicht vind ik dan gelegenheid het kaartje haastig over te teekenen en als ik daarin slaag zouden wij ons natuurlijk heel wat moeite besparen.

Brand zeide verder niets meer. Raffles koesterde dit plan sedert een volle week, hij sprak er niet veel over, maar Brand wist dat het vast verankerd lag in zijn geest, en dat hij het zou uitvoeren, ten koste van alles. Daar lag voor twee miljoen pond sterling aan goud — mischien was het betrekkelijk gemakkelijk te krijgen en Raffles kon nog altijd zeer wel een groot bedrag gebruiken, want zijn bezit had in den loop van het laatste jaar verscheidene duchtige aderlatingen ondergaan door bijdragen aan tal van instellingen van maatschappelijk nut.

De motor gromde reeds krachtiger, en toen schoot de tweezitter vooruit, en loste zich op in het geweldig verkeer van het Strand.

HOOFDSTUK II.

DE EERSTE TEGENSLAG.

Voorzichtigheidshalve liet Raffles een paar dagen verstrijken alvorens hij zich, na zijn uiterlijk een volledige verandering te hebben doen ondergaan, vrij vroeg in den morgen begaf naar het prachtige huis van den ouden Tuppins, hetwelk hij bewoonde in gezelschap van een huishoudster, een butler die al bijna vijftig jaren in dienst van zijn familie was, een huisknecht, een uitstekende keukenmeid, en nog enkele andere bedienden, onmisbaar voor het in orde houden van het ruime heerenhuis.

Eenzaam behoefde Tuppins zich echter nooit te gevoelen, want hoewel zijn vrouw hem een jaar of drie te voren ontvallen was, zoo kreeg hij toch nog herhaaldelijk bezoek van zijn beide getrouwde dochters, van zijn oudsten zoon, die eveneens reeds gehuwd was, en nu en dan van den jongsten, die zich het ingenieursvak had gekozen.

Dat alles was eigenlijk niet noodig, want Tuppins was zeer rijk, en zou aan al zijn kinderen een groot vermogen nalaten, maar zijn beide zoons waren van het goede slag en hadden zich eenen werkkring gekozen.

Zoo vond men dan wel bijna steeds een of ander familielid in de gezellige huiskamer van het groote huis. Want Tuppins was wel een eigenaardig oud heertje, een beetje zonderling zelfs, maar hij wist goed te ontvangen, of liever dat wist zijn huishoudster, hij hield er prachtige verzamelingen op na, en hij was nog altijd verzot op zijn kinderen, vooral op zijn kleinkinderen.

Toen Raffles nu dien ochtend — het was omstreeks half elf — aanbelde, werd hij begroet door een der bedienden, die er een beetje verwezen uitzag, bleek en met verschrikte oogen.

Hij keek den bezoeker allesbehalve gastvrij aan, toen deze zeide:

— Vriend, wees zoo goed mijn kaartje aan je meester te brengen. Ik zou hem gaarne even spreken over een van zijn boeken!

— Ik denk dat mijn meester wel niet in de stemming zal zijn om over boeken te spreken, mijnheer! antwoordde de bediende vrij kortaf. Hij heeft andere dingen aan zijn hoofd. Er is vannacht bij hem ingebroken!

— Ingebroken? herhaalde Raffles met groote verbazing.

— En juist in zijn bibliotheek! Mijnheer is ten einde raad!

In het hart van Raffles rees een somber voor gevoel dat hem deed zeggen:

— Kondig dan toch mijn bezoek maar aan! Ik ben zelf een kenner van oude boeken, en wie weet kan ik mijnheer Tuppins wel helpen!

Nog even scheen de man te aarzelen, toen deed hij de deur verder open voor den bezoeker liet hem plaatsnemen op een der prachtig gebeeldhouwde, eikenhouten banken, met kussens van purper fluweel belegd, en wipte haastig de trap op.

Hij bleef niet lang weg en keerde terug met het verzoek hem te willen volgen.

Raffles stond op, beklom op zijn beurt de trap, en ging op de hielen van den bediende een breede gang door, om aan het einde daarvan te worden binnengeloodst in een groot, helder verlicht werkvertrek, — volkomen de kamer van een boekenwurm en rijken verzamelaar, met haar hooge, soliede, goed afgesloten boekenkasten, haar vier breede ramen, die een zee van licht binnenlieten, haar vitrines, en haar drie, vier werktafels. Het was eerder een zaal dan een kamer, en Raffles, moest zelfs even rondzoeken, voor hij het kleine figuurtje van mijnheer Tuppins ontdekt had, die gezeten was voor een met oude boeken beladen tafel. Hij verdween bijna achter den stapel, en men zag weinig meer van hem dan zijn spitse kruin en zijn verbazend hoog, als oud ivoor glanzend voorhoofd.

Hij keek zelfs niet op toen de deur openging, maar stiet allerlei ongearticuleerde geluiden uit, terwijl hij dikke pagina's omsloeg van een dikken foliant, waarover hij zich had heengebogen. Maar eindelijk hief hij het hoofd op, keek een tijdlang scherp over zijn gouden bril heen naar Raffles en zeide toen:

— Is daar iemand? Ja, daar is iemand! Kom binnen mijnheer, en maak het kort, als ik U verzoeken mag. Gij ziet mij in een hoogst overspannen toestand. Heb ik het genoeg een collega te zien?

— Ja, mijnheer Tuppins ik ben verzamelaar!

— En wat verzamelt gij, als ik vragen mag?

Het lag Raffles op de lippen om te antwoorden dat hij bij voorkeur goud verzamelde, maar dat zou hem niet verder tot zijn doel hebben gebracht, en hij zeide dus, naderbij tredend, terwijl de bediende zich zachtjes verwijderde:

— Ik verzamel hoofdzakelijk munten, mijnheer Tuppins, — maar ook wel boeken, mits zij zeer oud zijn en zeldzaam! Nu heb ik gisteren van onzen gemeenschappelijken vriend Buckle mogen vernemen, dat gij U in het bezit hebt weten te stellen van een der twintig exemplaren

van het hoogst zeldzame journaal van kapitein Edward Kid! En ik wilde U verzoeken....

— Houdt op, mijnheer, houdt op! riep het kleine mannetje achter den stapel folianten kwaadaardig en ongeduldig uit. Heb ik dat zeldzame boekje nog? Neen mijnheer, ik heb het niet meer! Het is mij ontstolen! Door wie? Ik weet het niet mijnheer! Vannacht is het mij ontstolen — met nog andere boeken, die volstrekt geen waarde vertegenwoordigen! Die boeken had de inbreker mogen meenemen, tienmaal, honderdmaal, wat zeg ik — duizendmaal dat aantal, als hij mij maar mijn Kid had laten behouden! Ben ik wanhopig mijnheer? Ik ben buiten mijzelf, volkomen buiten mijzelf, mijnheer. Ik kan U dus niet helpen. Adieu mijnheer!

En het oude mannetje, dat zich onder het spreken hoe langer hoe hooger had opgericht, schoof plotseling, en met zulk een onverwachten ruk weer achter zijn tafel weg, dat het weinig had gescheeld, of hij was met stoel en al onderstboven getuimeld.

Maar Raffles was er nu eenmaal, en van plan er voorloopig ook te blijven. Hij liet zich niet zoo spoedig uit het veld slaan, ofschoon het bericht hem zeer had getroffen en vroeg:

— Hebt ge de politie gewaarschuwd? Is men den dief op het spoor?

— Men haalt in zulke dingen de politie liefst zoo laat mogelijk mijnheer! gaf Tuppins ten antwoord, en hij kwam plotseling weer te voorschijn als een duiveltje uit zijn doosje. Ik heb een particuliere detective in den arm genomen. Praat mij niet van de politie wat ik U bidden mag! Vier jaar geleden riep ik haar hulp in, omdat men mij een echte, Delftsche Lange Lijs ontstolen had — zij zette zich aan het werk, en wat denkt gij dat ze mij een half jaar later terug kwam brengen? Een Chineesch mosterdpotje mijnheer! Op mijn woord als fatsoenlijk man! En daarom — het spijt mij werkelijk —, ik zou U mijn nieuwe aanwinst gaarne hebben getoond, maar ik ben daartoe niet in staat!

Hij maakte een zeer duidelijk gebaar in de richting van de deur maar Raffles hield zich alsof hij dit niet zag en vroeg verder:

— Maar misschien kan ik U zelf ook wel helpen? Wijs die hulp niet te spoedig af — ik geloof verstand te hebben van zulke zaken! De inbraak werd zeker in deze kamer gepleegd?

— In deze kamer, mijnheer! Gij ziet die kast? Ja, gij ziet ze! Wel nu, daarin had ik het boekje voorloopig opgeborgen. Het lag los op een plank.

— Heeft men geen vingerafdrukken gevonden, bijvoorbeeld bij het raam waar hij binnenkrom of aan het slot van de deur dat hij forceerde?

— Er is geen deur geforceerd, er is niemand door een raam binnengeklommen mijnheer! Heeft de dief dan een vlaschen sleutel gebruikt? Zonder eenigen twijfel! Geen spoor van inbraak — niets! Het gebeurde omstreeks een uur in den nacht. Toevallig echter was Bayswater, mijn butler, heel laat naar bed gegaan. Hij had brieven geschreven aan zijn zoon die vaart. Hij is oud, Bayswater, maar hij heeft nog een uitmuntend gehoor. Hij meende iets te hooren in de bibliotheek. Hij steekt een kaars aan. Hij sluipt voorzichtig de trap af. Hij wil de gangdeur van de bibliotheek openen. Die is op slot. Hij moet dus een omweg maken, om door de kleine werkkamer hiernaast toch binnen te komen. Hij opent die deur daar. En wat ziet hij, mijnheer? Niemandal ziet hij! Alleen de gangdeur staat open, de deur van die boekenkast daar — een paar boeken die op den grond liggen, en verder niets!

Raffles was vlak bij den woedenden spreker gekomen, en keek met een met moeite verholten glimlach op den teleurgestelden verzamelaar neer. Het was maar goed, dat de oude Tuppins er de politie niet in had gehaald! Want dit was immers een familiezaak!

Reeds na de eerste woorden van den ex-notaris stond het voor Raffles vast, dat hier heel zeker geen gewone inbreker aan het werk was geweest. Dit moest natuurlijk gedaan zijn door iemand die uitstekend op de hoogte was van de gewoonten van den heer des huizes, en die gelegenheid in overvloed had, van een der buitendeuren een afdruk van het slot te nemen, en daarnaar een valsche sleutel te vervaardigen.

Een gewone inbreker zou natuurlijk niet de dwaasheid hebben gehad, allereerst naar de eerste verdieping te klauteren, om daar tusschen een zee van boeken naar iets van waarde te gaan snuffelen. Die zou stellig eerst de eetkamer zijn binnengegaan, waar voor een groote waarde aan zilver in de kasten stond!

En dat meenemen van een aantal boeken zonder eenige verkoops waarde was natuurlijk slechts een tamelijk onhandige truc, teneinde den bestolene op een dwaalspoor te brengen, voor wien de dief het wilde laten voorkomen, alsof hij om geheel andere dingen hier was binnengedrongen, dan om het handschrift van Kid.

Want daarop was het gemunt geweest! Hieromtrent bestond bij Raffles aanstonds geen spoor van twijfel! Of een gezinslid, of een vriend van den notaris moest van zijn voornemen geweten hebben, dat boekje te koop, moest er ook den inhoud en de beteekenis van kennen, en had het gestolen. Dat bewees voorts, dat dit familielid er een moest zijn, aan wien de notaris

stellig dat boekje niet in handen zou hebben gegeven, want wat zou anders gemakkelijker zijn geweest, dan het voor eenige dagen te leen te vragen en het over te schrijven?

En voorzichtig begon Raffles zijn vragen te stellen:

— Wist iemand van Uw omgeving dat gij het handschrift gaarne in Uw bezit wildet krijgen?

— Mijn zoons en mijn dochters wisten het! Mijn buttler! Mijn neef! Wat beteekent dat?

— Zoudt gij hun allen dat boekje in handen hebben gegeven, als ze er U om verzocht hadden?

De verzamelaar scheen een oogenblikje te aarzelen. Toen antwoordde hij, na zich even te hebben bedacht:

— Nu, ik zou het zeker liever niet hebben gedaan, om U de gulle waarheid te zeggen — want ik hecht sterk aan mijn boeken, maar toch geloof ik — ja, als zij hadden aangedrongen, dan zouden zij allen het wel eens hebben mogen zien — behalve mijn neef, behalve die schoelje van een neef! Liever had ik mijn hand afgeslagen, dan het hem ook maar een seconde in zijn lange vingers te geven! En nu weet ik nog niet waarom gij mij dat gevraagd hebt!

— Zoo maar! antwoordde Raffles heel kalm. Het beteekent niets. Ik denk dat gij het handschrift wel spoedig weer in Uw bezit zult hebben. Ik heb het ook — Buckle had er twee exemplaren van — maar aan het mijne ontbreken helaas de eerste en de laatste bladzijden.

— Dan is het niet compleet, mijnheer — en een incompleet boek is geen boek! zeide Tuppins vol verachting. Verzamelt gij soms halve oude munten? Neen mijnheer, die verzamelt gij niet! En ik moet mijn compleet handschrift terughebben eerder zal ik niet rusten!

— En ik hoop van harte dat gij het zult terugkrijgen, mijnheer Tuppins! Voorloopig neem ik afscheid van U — maar eerst zal ik U nog verlof moeten vragen, even het slot van die kast te bezichtigen! Aha — ook hier geen spoor van braak! Hebt gij er maar één sleutel van?

— Eén sleutel, mijnheer!

— Dan is ook die nagemaakt! Ja, zie zelf maar! Niet eens zoo heel lang geleden, want er kleefte nog een klein weinigje was aan de binnenzijde van het slot. En niets is er overhoop gehaald! De dief meende natuurlijk ongestoord zijn slag te kunnen slaan. Hij heeft echter de naderende schreden van den ouden Bayswater gehoord, het omdraaien van de deurkruk. — en terwijl Uw buttler den omweg moest maken, heeft hij vlug wat waardelooze boeken bijeengegrist, en is toen kalmpjes door de gangdeur verdwenen, langs denzelfden weg dien hij gekomen was.

— Mijnentwege hebt gij tienmaal, honderdmaal gelijk, mijnheer — maar daarmede heb ik mijn handschrift niet terug! zeide Tuppins toornig. Gij veroorlooft mij? Ik houd mij hier juist druk bezig met een der allereerste bijbeluitgaven, die van Guthenberg. Hij is met houtsnecgravures versierd, en ik ben aan een vergelijkende studie bezig. Gij zult wel inzien....

Raffles zeide dat hij het volkomen goed inzag, dankte mijnheer Tuppins voor zijn bereidwilligheid hem te ontvangen, en verliet het huis.

Hij behoefde niet eens te gaan zien of er een ruit ingedrukt was, of uitgesneden — hij wist dat hij zeker zooiets niet zou vinden. De geheele werkmethode van den inbreker wees er immers op, dat hij thuis was in het groote huis, dat hij er herhaaldelijk was geweest, alle vertrekken kende, en bijvoorbeeld ook heel goed wist, dat de buttler een omweg zou moeten maken, die hem ruimschoots gelegenheid gaf om te ontsnappen.

De man wilde het handschrift hebben! Waarom? Waarschijnlijk niet uit oudheidkundige overwegingen! Veeleer lag het voor de hand, te vermoeden dat de dief het kaartje wilde hebben, en verder alle aanduidingen, die de juiste plek aangaven, waar de „Bellerophon” met haar kostbare lading gezonken was. Dit sloot natuurlijk in dat Tuppins vroeger weleens met dien neef — hij alleen zou wel blijken de dief te zijn — over den inhoud van het handschrift gesproken had, waarvan hij, de oudheidkundige, natuurlijk op de hoogte was.

Het journaal van kapitein Kid staat steeds bovenaan op het verlanglijstje van alle ware boekenliefhebbers, althans in het land, dat den koenen zeeroover zag geboren worden.

En met die wetenschap in zijn bezit, repte Raffles zich naar het kleine heerenhuis in de Cromwell Street, hetwelk hij met Brand, zijn trouwen chauffeur James Henderson en den stokouden, Franschen kamerbediende Gaston bewoonde.

En nauwelijks was hij de kamer binnengetreten, waar Brand achter zijn plakregister zat, of de jongeman riep op een toon van ongerustheid uit:

— Wat is er, Edward? Wat zie je er verstoord uit! Is er iets ergs gebeurd?

— Zie ik er werkelijk zoo uit? Dan heb ik een afkeuring verdiend! Ik behoorde mijn gelaats-trekken wat beter in bedwang te houden! Een man in mijn omstandigheden mag nooit toonen wat er in hem omgaat. Maar gelijk heb je — je ziet me zeer slecht gehumeurd — het handschrift van kapitein Kid is in den afgelopen nacht uit de boekenkast van Andrew Tuppins ontvreemd — met opzet gebruik ik dit woord in plaats van „gestolen”.

En op zijn heldere, korte, en aanstonds begrijpelijke wijze deelde Raffles aan Brand mede, wat hij zooeven uit den mond van Tuppins vernomen had, en wat hij zelf daaruit had afgeleid.

En niet zoodra zweeg hij, of Brand riep opgewonden uit :

— Als hij sprak van een neef, dien hij vijandig gezind is, dan kan het niemand anders zijn dan Henry Richards, de eenige zoon van zijn zuster die sedert zes jaren weduwe is.

— Ken je hem? vroeg Raffles wiens oogen waren beginnen te fonkelen.

— Dat wil zeggen — zooals men iemand kent, met wien men wel eens enkele woorden in een schouwbrugfoyer heeft gewisseld. Maar ik ken hem veel beter uit enkele gesprekken op de club! Een onverbeterlijke doordraaier, een lichtmis van de ergste soort, die eerst bijna al het geld heeft opgemaakt, dat zijn vader aan zijn moeder had nagelaten, na er zijn eigen erdfeel te hebben doorgelapt! Een wedder, een drinker en vaak gezien in gezelschap, waarin geen enkel fatsoenlijk man zich gaarne zou willen toonen. Geregelde gast in de kroegen van het East End, en een tijd lang de vriend van een slecht befaamde revuester. Om kort te gaan — een onbetrouwbaar sujet, dien geen enkele moeder tot vriend van haar zoon zou willen hebben.

— Die persoonsbeschrijving zou volkomen kloppen met wat er in den afgeloopen nacht daarginds gebeurd is! zeide Raffles peinzend. Het spreekt echter vanzelf, dat wij daaromtrent

zekerheid moeten hebben! Weet je soms of die Richards een verzamelaar is?

— Verzamelaar? Hoogstens van minnebrieven en processenverbaal wegens te hard rijden! antwoordde Brand spottend.

— Dan blijft alleen de mogelijkheid over, dat hij het handschrift stal op de materieele waarde die het bezit!

— Maar Edward — wat zou zoo'n schelm als hij is, in 's hemelsnaam hebben aan de wetenschap, dat er, op een vijfendertighonderd mijlen hier vandaan, ergens een Engelsch fregat is gezonken, met een millioenenlading aan boord?

— Wel, hij kan een soort maatschappijtje vormen, waarvan hijzelf aan het hoofd staat. Hij kan geld trachten te leenen en een schip charteren, hij kan in Bombay Indische parelduikers huren, en je zult het met mij eens zijn, dat het te bereiken resultaat al die moeite zeker wel zou loonen!

— Maar niemand zal zoo gek zijn, hem geld te leenen!

— Welnu, dan zal hij het ergens pogen te nemen! zeide Raffles rustig. Hoe het ook moge zijn, Brand — wij moeten onmiddellijk een onderzoek instellen, de gangen van dien Richards een paar dagen nagaan, en zoodra wij bemerken dat hij werkelijk voornemens is, de zaak daarginds eens te onderzoeken, dan...

— Welnu?

— Dan zullen wij zorgen, dat er een spaak in zijn wiel wordt gestoken!

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in Iraaie lijst?
Vraagt Uw winke ier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

OP HET SPOOR VAN HENRY RICHARDS.

Benijders en lasteraars hebben Lord William Aberdeen, alias John Raffles bij herhaling karaktereigenschappen toegeschreven, die hem volkomen vreemd waren, zooals overduidelijk blijkt — indien zijn daden niet voldoende waren om het tegendeel te bevestigen — uit de gedenk-

schriften, welke Charles Brand, zijn beste en misschien zijn eenige vriend, aan dien wonderlijken man gewijd heeft, en die nog steeds niet geheel en al voltooid, en zeker nog niet voldoende benut zijn. Maar zelfs zij, die hem lasteren, moeten erkennen dat Raffles een man was, die

een eenmaal overwogen plan nimmer prijsgaf, tenzij omstandigheden, die een sterfelijk mensch niet kan overheerschen, zich daartegen verzetten.

Hij wist beter dan wie ook dat het lichten van een schat uit een gezonken schip moeilijkheden met zich medebrengt, die zelfs geheele regeeringen kunnen afschrikken, en toch had hij zich van den aanvang af voorgenomen, ten eerste de plek te vinden waar zich de „Bellerophon” bevond, en ten tweede niet te rusten, alvorens hij het uiterste had beproefd, binnen in dat schip door te dringen. Hij rekende daarbij op een der vernuftigste vindingen, op zijn trouwe duikboot, de „Bruinvisch.” Nu deed zich al aanstonds de ernstige hinderpaal voor, dat een ander een sluwe dief hem was vóór geweest, en het kostbare boekje van kapitein Kid gestolen had, waarin de plek, waar de „Bellerophon” in den grond werd geboord, met vrij groote nauwkeurigheid stond aangegeven, niet alleen had die dief reeds een vollen dag voorsprong, maar hij moest ook iemand zijn, die in staat was, nut te trekken uit zijn diefstal, die hij anders zeker niet zou hebben gepleegd. Dit wil zeggen dat hij over een zeker bedrag de vrije beschikking moest hebben.

Hij was zeker ook een ondernemend man, ondanks zijn groote fouten, en toch, niettegenstaande dit alles gaf Raffles de zaak volstrekt niet op. Integendeel, deze tegenslagen prikelden hem!

Het is dus niet te verwonderen, dat hij nog in den middag van dienzelfden dag onderzoek deed naar de verblijfplaats van Henry Richards. Zijn woning was spoedig genoeg gevonden. Daartoe was het voldoende, het register te raadplegen in de kleine loge van den portier van zijn club. Hij woonde op kamers, en de hospita deelde aan Brand, die, goed vermomd, op onderzoek was uitgetogen, mede, dat mijnheer Richards dienzelfden morgen slechts zeer korten tijd was thuis gebleven, na voor zijn doen buitengewoon vroeg te zijn opgestaan — om half acht. Mijnheer was op reis gegaan maar zij kon onmogelijk zeggen waarheen. Hij had alleen maar een valies bij zich gehad. Mijnheer ging wel eens meer zoo onverwachts op reis.

Dat waren natuurlijk zeer schrale aanwijzingen, maar Brand moest het er nu eenmaal mee doen — en Raffles voorloopig ook.

Daar dit volstrekt geen zaak was, die overijld handelen gebod dacht Raffles kalm over de zaak na, en kwam tot het besluit dat Richards zich stellig reeds van te voren ergens van geld had voorzien, teneinde althans naar Engelsch-Indië te kunnen reizen, om, van Bombay uit, zijn onderzoek te beginnen.

Misschien had hij dat geld geleend, misschien

had hij het bij een woekeraar opgenomen, die sluw op den oom rekende, om het geld van den neef, met een zeer ruime rente weer in handen te krijgen! Dat hij het geld reeds had, bewees zijn snel vertrek zoodra de diefstal gelukt was. Een vlucht was het heel zeker niet, want Richards was veel te slim om zich zoo bloot te geven, en hij moest ook zeer goed weten, dat men ten huize van zijn schatrijken oom liever alles zou doen om een schandaal te voorkomen ingeval hij werkelijk als de dader werd ontdekt — hetgeen hij zelf buitengesloten achtte.

Nu zou in normale omstandigheden voor Raffles niets gemakkelijker zijn geweest, dan in zijn vliegmachine te stappen, die hem binnen weinige dagen naar Bombay zou kunnen brengen. Helaas — het prachtige toestel bestond niet meer! Eenige maanden tevoren was het, tijdens een verschrikkelijk avontuur in het hartje van China, letterlijk tot splinters vernield door fanatieke Chineezers. Het is waar — reeds was Raffles bezig met den geheimen bouw van een nieuwe „Typhoon” maar het zou zeker nog vele weken duren, alvorens dat toestel klaar was, en zoo lang kon of wilde Raffles niet wachten, temeer waar het zeer goed denkbaar was, dat Richards zelf den weg aanmerkelijk zou bekorten door gebruik te maken van een vliegmachine!

Raffles had zich reeds in verbinding gesteld met het informatiebureau van de Stoomvaart Maatschappij, die den dienst op Britsch-Indië onderhoudt, omdat er toevallig juist den volgenden dag in de vroege een schip zou vertrekken naar Bombay en Calcutta, maar laat in den avond nog had zich niemand als passagier opgegeven die luisterde naar den naam van Henry Richards of beantwoordde aan de beschrijving die Raffles van hem kon geven — een buitengewoon lang, mager maar zeer gespierd man, met een zeer grooten haviksneus en dichtbijeenstaande, zwarte buitengewoon schitterende oogen.

Het was dus al zeer weinig aannemelijk, dat Richards met dat schip zou vertrekken. Er waren nog andere mogelijkheden, en die waren veel minder gemakkelijk na te gaan!

Zoo was het zeer wel denkbaar, dat de dief van het handschrift eerst per vliegmachine van Londen naar Parijs was gevlogen, daar in een ander toestel naar Marseille was overgestapt, en dan, als de machine op tijd was, juist gelegenheid zou hebben gevonden om aan boord te gaan van het Hollandsche schip van de „Ned.-Indische Stoomvaart Mij” dat Marseille en Genua aandoet, vervolgens nog Cairo en Port Said, op zijn weg naar Batavia. En onderweg had hij dan nog ruimschoots gelegenheid van vaartuig te veranderen, want er zijn wel een

half dozijn maatschappijen die booten op Bombay laten loopen, en die een aanvang nemen in een van de havens van het Verre Oosten.

Wat Raffles te doen had was dus, zoo spoedig hij maar kon Bombay te bereiken, en die spoed werd helaas ongunstig beïnvloed door de omstandigheid, dat hij verplicht was, onderweg zijn duikboot te gaan halen uit het onderaardsche hol, waarin zij veilig verborgen lag.

Zonder zijn duikboot zou hij slechts weinig kunnen uitrichten, en hij vroeg zichzelf niet zonder eenige verbazing af, hoe Richards wel dacht te werk te gaan. Naar alle waarschijnlijkheid zou hij duikers in dienst nemen, parelduikers van Ceylon of Madras, die gewend zijn, op een voor Westerlingen onbereikbare diepte te duiken, en die het zoover gebracht hebben, dat sommigen hunner wel bijna twee minuten onder water kunnen blijven. Intusschen moest er ook rekening gehouden worden met de mogelijkheid, dat de dief zich eenduiker klok zou weten te verschaffen, of zich de diensten zou weten te verzekeren van gewone duikers, voorzien van duikerpakken. Aan een duikboot zou hij waarschijnlijk wel niet denken — die was voor een gewoon particulier, tenzij hij schatrijk was en er zelf een liet bouwen, zoo goed als onbereikbaar.

En na dit alles overwogen te hebben, in niet veel meer tijd dan noodig was om het hier te beschrijven, ging Raffles onmiddellijk tot handelen over.

Nog dienzelfden avond werd alles voor het vertrek in gereedheid gebracht.

En zooals herhaaldelijk braken de beide vrienden plotseling en geheel onvoorbereid op uit het fraaie, kleine, weelderig gemeubelde heerenhuis in de Cromwell Street. Binnen een uur tijds was, alles gereed de platte, stalen hutkoffers waren gepakt, voor de noodige papieren was gezorgd, en credietbrieven waren gereed gemaakt, zoodat het althans niet zou ontbreken aan dien machtigsten hefboom ter wereld — geld.

Intusschen waren er voor den documentendief nog andere reisgelegenheden, die hem even goed en bijna even snel naar zijn doel konden voeren. Immers, het was zeer wel mogelijk dat hij zich per vliegmaschine over Amsterdam naar Hamburg had begeven, en zich daar had ingescheept aan boord van een dier snelle, goed ingerichte schepen, van de Hamburgsche Lloyd, die de reis van Hamburg naar Yokohama in vrij korten tijd afleggen. Zij doen daarbij het eiland Ceylon, meer in het bijzonder de hoofdstad Colombo aan — en er bestaat een geregelde verbinding tusschen deze havenstad en Madras, Negapatam, en nog zuidelijker gelegen plaatsen van Voor-Indië.

Hij had echter nog meer keuze gehad! Niets had hem bijvoorbeeld belet, zich eerst naar Triëst te begeven, en daarover te stappen op een schip van de Oosterreichsche Lloyd, die een voortreffelijk georganiseerden dienst onderhoudt op de zoeven reeds genoemde, Japansche havenstad. Ook deze schepen doen onderweg Colombo aan.

Of wel hij kon zich naar Brindisi begeven, het beginpunt van de Stoomvaartlijn welke door de Peninsular and Orient S.S. Co. heeft ingesteld tusschen deze Italiaansche havenstad en Bombay.

En nog was hiermede die keuze niet uitgeput, want desnoods had Richards gebruik kunnen maken van een schip van de Maatschappij Nederland, dan wel van de Rotterdamsche Lloyd, die onderscheidenlijk van Amsterdam en Rotterdam op Batavia varen. Het is waar dat zij het eiland Ceylon niet aandoen, en het op een tiental mijlen ten noorden laten liggen, maar dat kon voor een man, die den tijd aan zich had, geen groot bezwaar zijn. Hij kon van Port-Said af vrij gemakkelijk zijn doel bereiken.

Intusschen — eigenlijk bekommerde Raffles er zich weinig om, welke route het wild dacht te volgen. Het was hem voldoende, te weten wat zijn doel was.

Dat doel was een zeer klein eilandje, dat met een weinig goeden wil gerekend kon worden te behooren tot den Lakkadieven Archipel, ofschoon het vrij wat zuidelijker lag, en wel tusschen het Negende Graad Kanaal en het Achtste Graad Kanaal. De naam van dat eilandje is Minicoi. Het is onbewoond, en het meet ternauwernood eenige tientallen vierkante kilometers in oppervlakte. Oorspronkelijk een kale bergtop, is het in den loop der eeuwen uitgegroeid, vogels hebben er meststoffen afgezet, de wind voerde vruchtbare kiemen aan over zeer groote afstanden, en een paar duizend jaren waren voldoende om van de kale klip een klein maar vruchtbaar eiland te maken, waar palmen groeiden, en waar de barre rotsen afwisselen met kleine bosschen. Dat het eiland onbewoond is gebleven is dan ook alleen aan zijn geringen omvang en aan zijn afgelegenheid toe te schrijven. Met een goed schip, door motor of stoommaschine voortbewogen, zou men wel omstreeks vier dagen noodig hebben om den afstand van Minicoi tot aan de dichtstbijliggende havenplaats in Voor-Indië, Trivandram, te bereiken. Van Bombay af duurt het nog een paar dagen langer.

Het voor de hand liggende zou dus zijn, dat Richards inderdaad over Colombo reisde, wjl hij van die plaats af Trivandram het gemakkelijkst en het vlugst zou kunnen bereiken. De achtste

breedtegraad loopt op omstreeks drie mijlen ten zuiden van Minicoi. Die graad werd dan ook genoemd, met nog enkele minuten, in het handschrift van kapitein Kid — van een lengtegraad was echter geen sprake, maar dat vond Raffles allerm minst een bezwaar.

En zoo, na alles te hebben overwogen en besloten tegen de drie mannen dan, na dien nacht flink te hebben geslapen, den volgenden morgen tijdig op reis, alleen uitgeleide gedaan door den nu stokouden Gaston, den braven, Franschen kamerbediende van Raffles, die nog maar steeds ondanks alle aandringen, hardnekkig bleef weigeren, zich op pensioen te laten stellen.

En het was nog zoo vroeg in den morgen dat slechts zeer weinigen getuigen waren van het weggrijden van de groote reisauto.

De klok had nog geen acht uur geslagen toen de eigenlijke reis al was begonnen met het vertrek uit Londen en nu raasde de grijze reisauto reeds over den weg naar Dover, bestuurd door Henderson, die in een uitnemend humeur was, en zich zeer veel voorstelde van hetgeen de naaste toekomst aan avonturen en onverwachte gebeurtenissen kon opleveren.

Voor den braven reus bestond er maar eene stad ter wereld, en dat was Londen. Het was hem zelfs volkomen onbegrijpelijk hoe iemand elders kon ademen, en met het leven vrede kon nemen. Londen was voor hem het ideaal, en daarbij vergeleken vond hij Parijs, Berlijn, ja zelfs New-York armzalige gehuchten, het noemen nauwelijks waard. Hetgeen niet belette, dat hij, wanneer het avontuur wenkte, aanstands bereid was, dat aardse Paradijs te verlaten!

En binnenin de auto zaten Brand en Raffles en spraken over de vooruitzichten van hun tocht.

— Vertel mij eens, Edward — verschaft de complete uitgave van het handschrift van Kid inderdaad zooveel en zulke juiste aanwijzingen, dat Richards, om zoo te zeggen maar even hoeft te duiken, om de „Bellerophon” te vinden? begon Brand, die eenigen tijd zwijgend naar buiten had gezien.

— Nu, dat is wat optimistisch geredeneerd, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Kid heeft de plek natuurlijk met tamelijk groote nauwkeurigheid kunnen aangeven, waar hij het Britsche fregat zag zinken — maar is het inderdaad loodrecht naar beneden gegaan? Daarvan weten wij juist niets af! Er kan een heftige strooming hebben gestaan, van de juiste diepte weet niemand iets af — en ten overvloede kan het schip in die paar eeuwen nog aanmerkelijk van plaats zijn veranderd — om maar niet eens te spreken van de mogelijkheid dat het totaal is uiteengevallen — ja, dat het reeds onder den

zeebodem is verdwenen.

— Hetgeen al onze moeite, al ons tijdverlies nutteloos zou maken! merkte Brand droogjes op.

— Natuurlijk! Aan al dergelijke ondernemingen is risico verbonden — en ik heb er dat risico gaarne voor over. En laten wij billijk zijn tegenover het lot, mijn waarde — wij hebben de beschikking over een instrument, dat die sluwe dief zich zal moeten ontzeggen! Op zijn best kan hij werken met duikers, hetzij met inboorlingen, hetzij met de gewone duikers, zooals wij Westerlingen ze kennen, en die hij zeker te Bombay of te Colombo in voldoende aantal zal vinden.

— Hij zal aldus zijn geheim met anderen moeten deelen, Edward!

— Dat is nu eenmaal onvermijdelijk! Er is geen sprake van, dat een enkel man iets dergelijks geheel alleen kan ondernemen. Hij moet een schip huren, als is het nog zoo klein, en hij zal aan zes man maar nauwelijks voldoende hebben, om hem bij dit zware werk bij te staan.

— Hij zal et moeilijk genoeg hebben! zeide Brand peinzend. Bijvoorbeeld kunnen zijn duikers hem na onderlinge afspraak wijsmaken dat er zich daar beneden niets bevindt, dat er van het schip zelfs geen moerbout is terug te vinden, hij zal dit wel moeten aannemen, gaarne of ongaarne, en later kunnen de kerels terugkeeren, om op eigen gelegenheid den buit te lichten.

— Dat lijkt mij weinig in overeenstemming met wat er van een man als Richards te verwachten valt, indien wij mogen afgaan op zijn karakterhoedanigheden, zooals die reeds gebleken zijn uit de voorbereiding van zijn geheele plan, Brand! gaf Raffles hoofdschuddend te kennen. Ik geloof niet dat wij hier te maken hebben met een sukkel, die genoeg zou nemen met zulk een verklaring. Neen, hij zal zelf willen afdalen, en zich met eigen oogen overtuigen.

En juist toen Raffles deze woorden had uitgesproken scheen het lot van oordeel te zijn, dat het dezen stoutmoedigen avonturier eens moest toonen, dat zelfs een Raffles, niet altijd ongestraft dat lot kan tarten. Het was maar betrekkelijk een kleinigheid — het was een bleek, onbeduidend bakvischje van een jaar of zeven-tien dat hier als handlangster optrad — maar het deed het dan ook afdoende!

Inderdaad, van den anderen kant kwam met vrij groote vaart een tweezitter aan door een jong meisje bestuurd, in gezelschap van een jongen man, die verstandiger had moeten zijn. Want of het lieve kind bevreesd werd door het zien van den snel naderenden reiswagen, dan wel of het wat al te grondig flirtte op dat tijdstip,

zeker is, dat de door haar bestuurde auto, plotseling, schijnbaar zonder de minste aanleiding of noodzaak het goede pad verliet en den weg in zijn volle breedte overstak, zwaaiend als een dronkaard.

Wel wist Henderson met zeldzame stuurmanskunst een noodlottige botsing te vermijden, maar hij kon toch onmogelijk beletten dat de beide wagens krakend elkanders spatborden en voetplanken grepen. Hij remde zoo sterk hij maar kon, en het geheel kwam tot stilstand. Aan de zijde van de aanrijding bleken twee banden en daarenboven een wiel vernield te zijn, een der voor-assen was verbogen, de treeplank was volkomen versplinterd. In haar wagen zat het meisje doodsbleek, maar dat duurde niet lang, want er waren nog geen tien seconden verlopen of er daalde reeds een stortvloed van scheldwoorden op het hoofd van den reus neer, totdat het hem begon te vervelen, en hij met stentorstem beval:

— Nu is het genoeg, jongejuifvrouw! Dat U de menschen tracht te torpedeeren, die U geen stroobreed in den weg hebben gelegd, is tot daar aan toe — maar het is wat kras, hen op den koop toe nog uit te schelden. Jongeheer, zou je niet eens van je plaats komen, inplaats van daar als een zoutzak te blijven zitten? Wij moeten vandaag nog verderop, begrijpt U?

Niet zonder moeite maakte het jongmenschen zich, bevend over al zijn leden, los uit het treurig overschot van den tweezitter en toen begon het werk van hetgeen men zou kunnen noemen, de „schifting”.

Ieder deed zijn best, alleen zijn eigen voertuig uit den warwinkel los te maken, en daarin slaagde men na een half uur. Henderson onderzocht onmiddellijk den zwaargewonden wagen, en bevond dat er geen sprake van was, hem hier op den weg te repareeren. Dat zou pas kunnen geschieden in een garage. En zoo bleef er dan niets anders over dan in lijdzaamheid af te wachten tot er een vrachtauto passeerde, welks chauffeur zich bereid verklaarde, hetgeen hij „de ruïne” noemde, naar de dichtsbijzijnde autoreparatie-werkplaats te slepen.

Tegen dien tijd waren de bakvisch en haar galant reeds lang aan den horizon verdwenen, te voet wel te verstaan, en met achterlating van het overschot van hun wagentje, dat inderdaad het meenemen niet waard was.

Het duurde drie uren voor de auto weer rijklar was, en dien verloren tijd kon zelfs een chauffeur als Henderson niet meer inhalen om met den middagboot het Kanaal te kunnen oversteken.

Dat was dus een halve dag, die daar verloren ging door toedoen van hetgeen Henderson

zonder de minste gewetenswroeging een „weg-piraat” noemde. De reus ging in zijn woede zelfs wel wat te ver, door de straf van de galg te eischen tegen dergelijke wegmisbruikers. Raffles bleef, zooals gewoonlijk volmaakt kalm, en getroostte zich gaarne dit verlies van een halven dag.

Zij staken pas over met den nachtboot, met medeneming van hun auto, en den volgenden morgen begon de tocht door Frankrijk.

Drie dagen waren er noodig om Marseille te bereiken. Hier liet Raffles de auto, die hem verder van niet het minste nut kon zijn, en huurde een flinke motorboot, voor den tijd van veertien dagen. Hij nam alleen den eigenaar en tevens kapitein mee, en het goede scheepje bracht hen binnen vier dagen naar Bengasi, waar Raffles zoogenaamd van plan veranderde, zijn bagage aan land liet brengen, en zich met zijn beide metgezellen ontschepte, waarop hij den braven Marseillaan het hem verschuldigde betaalde, en zijns weegs liet gaan.

Bengasi, het voormalige Berenice, een der oudste Romeinsche kolonies is een levendige, voorname havenplaats aan de Groote Syrthe, en het viel Raffles dus al zeer gemakkelijk, daar een voerman, een kar en muilezels te huren, die het kleine gezelschap zouden brengen naar een plek, omstreeks tien mijlen zuidelijker gelegen, waar Raffles zoogenaamd wilde kampeeren. Het is mogelijk dat de voerman het zijne dacht van dat kampeeren, in een woeste, kale streek, die daartoe al zeer weinig uitlokte, maar hij was een Arabier, en een van het goede ras, dat wil zeggen dat het hem bitter weinig kon schelen, en hij er zich niet verder mee bemoeide. Hij nam zijn loon en zijn fooi in ontvangst, en vertrok met een soort van keelgegron, dat een afscheidsgroet moest beteekenen.

En de drie mannen bevonden zich geheel alleen op een gedeelte van de kust, dat er inderdaad al heel weinig uitlokkend uitzag, en dat met rotsen als bezaaid was. In het zuiden verhief zich een soort van natuurlijke rotsmuur en Raffles wist dat daarachter weer een klein visschersplaatsje gelegen was, waarvan de bewoners echter niets zouden kunnen waarnemen, tenzij zij toevallig opzettelijk dien muur van een paar honderd meters hoogte beklommen, en daarop bestond niet veel uitzicht, want er viel daarboven niets te zoeken, en aan alpinisten in het klein deden die eenvoudige visschers niet. En ten overvloede begon de schemering snel te vallen, toen de drie mannen zich op weg begaven naar de plek, waar de Bruinvisch verborgen was. Zooals steeds droeg Henderson daarbij den zwaarsten koffer, Raffles en Brand de beide anderen. Het was een vrij bezwarelijke tocht

over den steenachtigen bodem, die bijna twintig minuten duurde, en vervolgens moesten de sterke touwen eraan te pas komen, want hier was het, dat de weg steil omlaag voerde, door een soort van natuurlijke schoorsteen, zoodat het noodig was de koffers eerst omlaag te laten, en daarop zelf naar beneden te klauteren, door een nauwe spleet.

Toen dit gebeurde was het al zoo goed als volkomen donker, en het moest geschieden bij het licht van de Afrikaansche maan, die echter heel wat helderder is dan de onze! Die afdaling door deze nauwe pijp of schoorsteen nam ongeveer een kwartier in beslag en toen stonden de drie mannen op den bodem van een stikdonkere, uiterst smalle kloof, waar zij wel gebruik moesten maken van hunne krachtige zaklantaars. Zij moesten ook de bagage weer op de schouders laden en gingen dan weer verder, zonder vrees dat zij den weg bijster zouden worden, want de kloof die haar ontstaan waarschijnlijk te danken had aan een ontzaglijke vulkanische uitbarsting, wie weet hoeveel duizenden jaren geleden, had geen zijtakken, maar liep regelrecht uit op hetgeen een soort van natuurlijke put bleek te zijn.

Als men op dit punt naar boven keek, dan zag men nog maar juist een smal streepje van den

lichten avondhemel, en daarin drijvend, als een scheepje van zilver, de sikkelvormige maan.

Ook in deze put, omstreeks twaalf meter hoog, moesten zij afdalen, de duisternis werd steeds meer volkomen, en tenslotte stonden zij achter in het rotshol, dat alleen bij vloed bijna geheel vol liep. Maar ebbe of vloed — de toegang aan de zee zijde was steeds versperd door het water, en hieraan had Raffles het te danken, dat de verblijfplaats van zijn stalen schip alleen maar van de landzijde uit ontdekt zou kunnen worden — en het moest wel een zeer groot toeval zijn, dat een verdwaald reiziger bewoog, voor zijn plezier af te dalen in den schoorsteen, en vervolgens in de put!

Het einde van den tocht naderde nu snel.

Achterin het hol, stevig vastgemaakt, dreef „de Bruinvisch” en de drie mannen slaakten een zucht van verlichting, toen zij de donkergrijze oppervlakte zagen in het licht van hunne lampen.

Tien minuten later hadden allen zich ingescheept, de sterke stalen trossen werden losgemaakt, en „de Bruinvisch” voer langzaam en voorzichtig naar den ingang van het hol, juist toen de vloed begon op te komen.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

EERSTE ONTMOETING.

De zeereis van Brindisi naar Bombay met een der schepen van de reeds genoemde maatschappij duurt dertien dagen. Bengasi bevindt zich op ongeveer dezelfde hoogte als het fraaie, Italiaansche havenplaatsje, en in normale omstandigheden zou Raffles den afstand met zijn zeer snel schip gemakkelijk in tien dagen en zelfs minder hebben kunnen afleggen, zelfs wanneer hij het grootste gedeelte van den tijd onder water had moeten varen.

Maar helaas — het lot waakte nog altijd, en had, na de aanrijding op den weg naar Dover, nog een anderen tegenslag voor Raffles in petto. En ditmaal was het zijn trouwe duikboot, die hem in den steek dreigde te laten, en dat omstreeks midden in de Roode Zee, ter hoogte ongeveer van Suakin.

Of het kwam door het vrij langdurig stilliggen van het schip of aan iets anders — zeker is, dat enkele organen van groot belang hunne diensten

begonnen te weigeren. Een grondig onderzoek toonde aan dat die onderdeelen aanstonds moesten worden vervangen. Nu is een duikboot, en zeker eene van dit ongewone model iets anders dan een Ford of een Chevrolet, en men vindt maar niet in de eerste de beste garage vervangingsstukken, die zonder meer pasklaar zijn.

En hoezeer tegen zijn zin was Raffles dus wel verplicht zijn tocht te onderbreken, en hij had nog alle reden, het toeval te prijzen, dat het juist bij een groote havenstad van Suakin moest zijn dat de eerste weigeringen van de ingewikkelde machine zich voordeden.

Er schoot niets anders op over — de tocht moest worden onderbroken. Des avonds voer Raffles heel langzaam zoo dicht mogelijk naar de kust, nog geen halve mijl boven Suakin, en geheel alleen begaf hij zich aan land, tot aan het middel door het water wadend, bereikte de stad, bracht er den nacht door in een der hotels, en het duurde een vollen dag, alvorens hij zich machinedeelen had verschaft, die na bewerking althans bruikbaar zouden zijn voor zijn doel. Daarvan voorzien keerde hij des nachts weder tersluiks naar de duikboot terug, en toen pas begon het moeilijke werk, het bijlijpen en pasklaar maken van die onderdeelen. Een volle week ging hiermee verloren. Want het was nu eenmaal zoo — de duikboot was een wonder van techniek, maar zij was klein, en niet geschikt om er een smidse van te maken of belangrijke reparaties te verrichten. Zoo was er dus een eindeloos geduld toe noodig, al slijpende en vijlende, zelfs zonder de hulp van een draaibank, de benoodigde onderdeelen te vervaardigen.

Met een ander schip verder gaan ging eenvoudig niet, al doen enkele vaartuigen Suakin aan op hun weg naar het Verre Oosten. Ten eerste was er geen goede bergplaats voor de duikboot en ten tweede had Raffles „de Bruinvisch” volstrekt noodig voor zijn plannen.

Zoo waren er dus in het geheel elf dagen verloren gegaan, en Raffles wist zelf maar al te goed wat dit beteekende. Wanneer hij zijn boot gehaald ha! — en dit behoefde niet te worden betwijfeld — aan kon Richards reeds ettelijke dagen te Bombay zijn, terwijl Raffles nog steeds te Suakin vertoefde.

Maar tegen het Lot kan nu eenmaal niemand zich verzetten zelfs niet als hij de meest geslepen avonturier van alle tijden is, en de Meester-diet bleek dan ook volkomen kalm, en trachtte in dien gemoedstoestand ook Brand en Henderson te laten deelen. Met Brand ging dit nog, maar de ongeduldige reus vergat zich wel eens, en behandelde dan de trouwe duikboot op een wijze, die zij waarlijk niet had verdiend.

Maar eindelijk was dan alles toch weer gereed, de machine werkte voortreffelijk, de dynamo's waren herladen, de voorraad benzine en olie was aangevuld en toen ging het weer verder, door de Roode Zee, door de Straat van Bab el Mandeb, en de boot voer de Golf van Aden in.

Een andere tegenwerkende omstandigheid was, dat Raffles er in deze zeer druk bevaren wateren niet aan mocht denken, zich in de uren van den dag boven water te vertoonen. Dit remde natuurlijk aanzienlijk de snelheid. Een ding echter had hij voor — het was volstrekt niet noodzakelijk dat hij eerst Bombay aandeed, of Colombo, of een andere Indische havenstad — hij kon zich regelrecht naar Minicoi begeven, en het was vroeg in den morgen van een verrukkelijk schoonen dag, toen de duikboot tenslotte, het kleine eiland van het Westen uit naderde, onder water varende, en met de grootste behoedzaamheid.

Brand had post gevat voor de lens van dik kwartsglas, waarvoor de stalen deksel was weggeschoven, en beschouwde met de grootste aandacht het helder groene water, tot op vrij groote diepte door de zonnestralen verlicht, en telkens zag hij prachtig gekleurde, wonderlijke visschen voorbij de lens schieten. Maar daaraan wijdde hij voor het oogenblik zijn belangstelling niet. Hij lette scherp op andere zaken — want wie kon zeggen waar de „Bellerophon” te vinden was, en of niet reeds duikers aan het werk waren, die dan heel zeker ook de duikboot in het oog moesten krijgen.

En terwijl hij zoo stond te kijken vroeg Brand zich af of men wel inderdaad ooit iets zou kunnen terugvinden van het wrak.

Hij wist genoeg van de diepte der verschillende zeeën om te weten dat de Indische Oceaen hier ter plaatse meer dan tweeduizend meter diep was.

Was nu de „Bellerophon” op die diepte gezonken, dan zou natuurlijk geen macht ter wereld, zelfs niet voorzien van uitmuntende instrumenten ooit de overblijfselen van dat wrak weer aan den dag kunnen brengen. Want het is bekend, dat zelfs de beste duikerpakken den bekwaamsten duiker niet toetaan dieper dan tachtig of ten hoogste honderd meter onder de oppervlakte van het water af te dalen. De hechtst gebouwde duikboot zou niet ongestraft tot tweehonderd meter kunnen atdalen, want reeds op die diepte is de druk van het water zoo ontzaglijk groot dat ook het best gebouwde, stalen vaartuig als een noot in elkander zou worden gedrukt. Marine-duikbootkapiteins kunnen U verhalen dat men zelfs op honderd meters reeds een verdacht kraken en werken in de buitenhuid vernemen kan.

Nu was echter Minicoi een eiland — dat wil dus zeggen niets anders dan de top van een onderzeeschen berg, door een of andere uitbarsting boven water gekomen.

En nu was het denkbaar, dat die berg slechts langzaam glooiend afdaalde, en dat de „Bellerophon” op een van zijn hellingen was te land gekomen, niemand kon zeggen op welke diepte. Was die diepte grooter dan honderdvijftig meter, dan kon Richards gerust alle hoop prijsgeven, er ooit naar af te dalen, noch met een duikerklok, noch met duikerpakken, en heel zeker niet met gewone duikers, die onmogelijk dieper kunnen gaan dan veertig of vijftig meter op zijn hoogst en — dan nog uit neus en ooren bloedend en half bewusteloos de oppervlakte weer bereiken.

Alles hing hier dus af van het toeval.

Dit stond reeds vast — aan de westzijde was het schip, indien het daar gezonken was, als verloren te beschouwen, want het ontzaglijke fundament van het kleine eiland daalde hier bijna loodrecht af naar den zeebodem, en het was volstrekt onmogelijk, dat een schip hier, al zinkende, was tegengehouden.

Toch beschouwde Brand met groote aandacht dien glinsterenden rotswand, die minstens tweeduizend meter hoog moest zijn, terwijl Raffles het vaartuig bestuurde en zeer langzaam de boot een kring deed beschrijven, terwijl Brand, staande voor de lens, zijn aanwijzingen riep.

En steeds verder naar het Zuiden voer de boot onder water, bijna veertig meter onder de oppervlakte, en met een snelheid die de tien kilometer per uur zeker niet overschreed.

Maar eensklaps, juist toen „de Bruinvisch” zich vlak ten zuiden van het kleine eiland bevond, hief Brand met een waarschuwend gebaar de hand op, en Raffles zette onmiddellijk den kleinen handle achteruit, zoodat „de Bruinvisch” aanstonds haar vaart verminderde, en bijna oogenblikkelijk stillag.

— Wat is er? vroeg Raffles. Is er onraad?

— Zie zelf maar! gaf Brand ten antwoord, plaatsmakend, om Raffles gelegenheid te geven, op zijn beurt door de lens te kunnen zien.

Reeds hier in het Zuiden veranderde de berg, welks top het eiland Minicoi was, en vertoonde hier een veel flauwere helling dan in het Westen het geval was.

Dit had natuurlijk tengevolge gehad dat „de Bruinvisch” zich hoe langer hoe meer van het eigenlijke eiland had moeten verwijderen, ten einde niet in aanraking te komen met den steenachtigen bodem.

Nog verder echter naar het Oosten was de helling nog flauwer, en hier werden zelfs kleine

vlakten gevormd, bedekt met een laag zand en schelpen, die men wel bijna waterpas kon noemen.

Welnu, het was op een van deze kleine, bijna platte stukken, dat Raffles thans een vage massa ontdekte, die tamelijk scherp afstak tegen het heldere, gele zand hetwelk den bodem bedekte van een soort van ondiepe vallei, en tegen het door de zon helder verlichte water.

Die massa bevond zich op ongeveer gelijke hoogte als de duikboot, dat wil dus zeggen omstreeks veertig meter onder water, misschien een heel klein weinigje meer.

Raffles verzocht Brand een weinig terzijde te treden, zoodat hij zelf een vrij uitzicht zou hebben door de lens, trad toen weer op het stuurwiel toe, en bracht de boot zeer langzaam en voorzichtig weder in beweging.

En zooals een tijger zijn prooi besluipt, zoo gleed „de Bruinvisch” heel zachtjes, schier onmerkbaar in de richting van dat zwarte, reusachtige, nog onbekende ding — en naar mate zij naderden verkregen de beiden mannen de zekerheid die zij wenschten. Wat daar lag, dat kon niets anders zijn dan het overschot van het ongelukkige fregat, hetwelk door een enkele, noodlottig juist schot naar den kelder was gezonden, voor kapitein Kid en zijn mannen gelegenheid hadden gevonden, zich van de kostbare lading meester te maken.

Het schip bleek dus bijna rechtstandig gezonken te zijn, en wel op een betrekkelijk ondiepe plek. Het was bij het neerkomen een weinig terzijde gekanteld, en zou zeker in al zijn gebinten hebben gekraakt door den hevigen schok — maar niettemin was het in zijn geheel gebleven, en betrekkelijk slechts weinig beschadigd. Bijna overal was de buitenhuid nog intact, bedekt met een dikke korst van schelpdieren, en slechts hier en daar waren de spanten zichtbaar, en was de verschansing weggeslagen.

Om het wrak heen, tenminste voor zoover dit zichtbaar was door de lens, was een strook zand, die in breedte afwisselde van tien tot meer dan vijftig meter, dan volgde de rand van die soort van hoogvlakte, de helling daalde weer verder omlaag, en meer naar beneden konden de beide mannen weder zulk een „portaal” waarnemen, als dat, waarop toevalligerwijze de „Bellerophon” was terecht gekomen, na te zijn afgegleden langs de aanvankelijk ook hier steile helling.

Dit was een omstandigheid, waarmede Raffles terdege rekening zou moeten houden! Want veertig meter is volstrekt niet te veel voor goede duikers! En wie weet waren zij reeds aan het werk gezet, ja — wie kon zelfs zeggen, of Raffles al niet te laat kwam!

Hij wilde zekerheid daaromtrent hebben, en naderde nog wat meer.

Hoe meer de zon aan den hemel rees, hoe lichter het daar beneden werd. De zonnestralen drongen met een scherpen hoek in het water door, en riepen daar beneden een tooverwereld in het leven. Het was zoo schoon, als het op geen enkel tooneel valt na te maken, ook niet met alle hulpmiddelen van de moderne techniek, met decors en schijnwerpers, met goudverf en gekleurde lichtfilters.

Zooals gezegd was de bodem zeer ongelijk, en in de holten groeiden grillig gevormde koralen, zee-anemonen, allerlei wonderlijk gevormde planten, met takken, die op de grijpende armen van een inktvisch geleken, en bijna even dik waren.

Alles was echter onbeweeglijk en stil, en door die groenachtige helderheid schoten visschen van wonderlijke vormen, ofschoon het nog niet de echte diepzeevisschen waren van den Indischen Oceaan met hun afzichtelijke gedaanten, hun monsterachtige koppen, hun gedrochtelijke kaken. Ook langwerpige gedaanten, bijna zwart, in den vorm van torpedo's, schoten stil en snel daarboven heen en weer. En Brand wist onmiddellijk dat het haaien waren, de vraatzuchtigste dieren die in de zeeën leven!

Ook bewogen zich daar, wat verder omlaag, monsterachtige groote zeekrabben, met uitpuilende oogen, en kromme pooten, waarvan de leden wel een meter lang waren, inktvisschen, en ander wonderlijk gedierte. Nu en dan schoot er snel een school visschen voorbij, niet veel grooter dan haringen, en het was alsof de zon plotseling zilver maakte van die duizenden visschen die daar snel voorbij trokken.

En zeker zouden de beide mannen nog lang naar dat verrukkelijk schoone schouwspel gekeken hebben, als hun aandacht niet gevestigd was op dat groote, zwarte wrak.

Zij waren er thans zeker niet verder dan een vijftig tal meters van verwijderd, en konden het nu duidelijk zien, terwijl de duikboot zelf een weinig verborgen bleef achter een uitspringend gedeelte van den berg.

Hier bleef „de Bruinvisch” wel een half uur doodstil liggen, juist op dezelfde hoogte, maar al dien tijd bespeurden de beide mannen niet het allergeringste teeken van leven. Slechts nu en dan schoot een kleine visch door een gat in den romp naar binnen kwam weer te voorschijn, verdween opnieuw. Maar van menschen viel niets te bespeuren, noch van iets, dat op hunne tegenwoordigheid wees.

Het gat waarin de visch verdween was zonder eenigen twijfel het gevolg van het goedgerichte kanonschot, hetwelk Kid op het Engelsche

fregat had laten afvuren maar stellig niet met de bedoeling om het dadelijk naar den kelder te zenden. Een moderne granaat zou het houten schip waarschijnlijk geheel uit elkander hebben geslagen, maar de ronde, looden kogels uit het ouderwetsche kanon had betrekkelijk slechts weinig schade aangericht, en een gat gemaakt, waardoor zich juist een man naar binnen zou kunnen wringen. Daar omheen waren de planken nog wat ingedrukt, en dat was alles.

Nog een kwartier bleef Raffles op dezelfde plek, en toen kwam hij tot de gevolgtrekking, dat Richards misschien wel daarboven was, maar waarschijnlijk nog niet aan het werk was gegaan. Hij wilde echter zekerheid daaromtrent, en nam het besluit, het schip nu aanstonds te gaan doorzoeken. De omstandigheden waren gunstig, nu de zon zoo fel scheen.

— Wij zullen naar buiten gaan Brand! zeide hij kortaf. Maak je gereed!

— Maar dan kunnen wij de duikboot hier toch niet drijvende houden?

— Wij zullen haar eerst een weinig laten zinken. Ik meen een zeer goede ligplaats te hebben ontdekt, een weinig lager dan het wrak, en niet meer dan een tachtigtal meters er vandaan. Zooeven zijn wij er langs gevaren. Henderson, geef goed acht, wij gaan dalen. Let op mijn bevelen!

Kort en duidelijk klonken nu zijn aanwijzingen. Er kwam weer beweging in het schip, het zakte zeer langzaam, en gleed daarbij af langs de helling van den onderzeeschen berg, zooals duidelijk was te bemerken aan het schurend geluid van de stalen huid langs het gesteente. Raffles hield nauwkeurig het kleine wijzertje van den dieptemeter in het oog dat heel langzaam voortschreed langs de schaal, totdat het plotseling bleef stilstaan. Daar er nog steeds water werd toegelaten in de ballasttank, begreep Raffles onmiddellijk dat het schip niet verder kon zakken, en dus terecht was gekomen op het kleine portaal, dat hij een uur te voren had opgemerkt. Onmiddellijk gaf hij bevel, den watertoevoer af te sluiten. Henderson draaide het kleine wiel om, en de boot lag onbeweeglijk stil. „De Bruinvisch” bevond zich hieropeen diepte van omstreeks vijftig meter, en het zou nu noodig zijn, langs de berghelling op te klimmen naar de plek waar het wrak lag. Het voordeel was, dat men het op deze wijze wel bijna ongezien kon naderen.

Brand had zich reeds in het duikerpak gestoken van een zeer lenig, en toch ijzersterk, voor water ondoordringbaar weefsel, waaraan twee met lood bezwaarde schoenen waren vastgemaakt, dat met elastiek om de polsen sloot, en dat aan den hals overging in een helm.

Henderson had hem reeds den zuurstofcylinder op den rug gesespt, en de korte, gewapende verbindingsbuis aan den helm gekoppeld. Maar dit had hij pas gedaan, nadat alles in gereedheid was gebracht voor het verlaten van de duikboot. Geheel achterin, slechts weinige meters van het roer verwijderd bevond zich de zoogenaamde schutkamer, een betrekkelijk eenvoudige inrichting, die het mogelijk maakte, in een duikerpak gestoken de duikboot te verlaten, als zij zich onder water bevond. Raffles gaf snel aan Henderson zijn laatste bevelen, stak zich op zijn beurt in het gummi duikerpak, greep zijn electrisch geweer, dat met vrij groote kracht een stalen projectiel kon afschieten, bevestigde zijn

langen dolk aan zijn gordel, en trad toen met Brand samen het zeer kleine hokje binnen, waarin zij ternauwernood overeind konden staan, en waarvan Raffles de deur onmiddellijk achter zich sloot. Door het kleine kijkgat gaf hij een sein, en Henderson liet onmiddellijk het mechaniek werken, waardoor het zeewater in dit hokje kon binnendringen. De tweede deur, in de buitenhuid kon nu heel gemakkelijk van binnenaf geopend worden en de beide vrienden stapten uit de duikboot op het kleine rotsportaal, bleven een oogenblik stilstaan om zich te overtuigen dat de cylinders goed werkten en begonnen toen behoedzaam de berghelling te beklimmen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK V.

DE VROUW IN HET SPEL.

Gedragen door het water dat hen poogde op te stuwen, konden de beide mannen al heel gemakkelijk dien klautertocht volbrengen. Zij bewogen zich volkomen vrij en onbelemmerd, alleen omlaag gehouden door de zwaarte van de looden zolen en van den stalen zuurstofcylinder.

De waarheid is dat Brand zich niet heel erg gerust gevoelde, want een paar malen meende hij een van die lange, dreigende schaduwen boven zijn hoofd te zien heenglijden — de schaduwen van de vreeselijke haaien, die deze zeeën onveilig maken.

Zij bereikten echter den rand van de kleine vlakte, waarop het wrak rustte, bleven daar even in afwachting neergehurkt, maar toen zij volstrekt niets ontdekten, gingen zij verder, toch op alles voorbereid, totdat zij eindelijk stilstonden voor het gat in den romp van het schip.

Raffles gaf Brand een teeken om hem te volgen, en kroop behoedzaam door de opening, teneinde iedere beschadiging van den kostbaren cylinder met de onmisbare zuurstof te voorkomen.

Brand volgde hem op de hielen.

En bijna onmiddellijk waren zij omgeven door duisternis. Tot hier drong het licht niet door en het was onmogelijk, iets te onderscheiden. Maar daarop had Raffles gerekend. Hij zoowel als Brand droegen kleine batterijen, ondoordringbaar voor zeewater, die door middel van een kort snoer een paar krachtige electrische lampen voedden. Aanstonds ontstaken zij deze, en het licht stelde hen althans in staat, de voorwerpen tot op een paar meter afstand vrij duidelijk te kunnen onderscheiden.

Het bleek al dadelijk dat de kogel in het kleine vertrek waar zij zich bevonden vrij wat verwoesting had aangericht, en waarschijnlijk onder de waterlijn dwars door het geheele schip was heengegaan, hetgeen ook het snelle zinken verklaarde. Het moest een manschappenlogies geweest zijn, want er lagen nog, naast een omgevallen tafel, die nog slechts met een paar roestige verbindingsijzers aan den vloer bevestigd was, kroezen en tinnen eetborden. In een hoek, in zittende houding, lagen twee afschrik-

wekkende voorwerpen — menschelijke geraamten, zeker afkomstig van twee matrozen, die hier door het binnendringende water verrast werden, als zij tenminste niet door denzelfden kogel werden gedood.

Aan het einde van dit lange, smalle vertrek voerde een trap naar boven, naar het tusschen-dek. De beide mannen kwamen op hun tocht daarheen langs een rek met ouderwetsche geweren en ponjaarden. Op de onderste trede van de trap lag een vuursteenpistool, met den haan overgehaald. Halverwege de trap alweder een geraamte. Het was duidelijk dat de bemanning als het ware verrast was en niet eens den tijd had gevonden tot tegenweer.

Op het tusschendeck heerschte groote verwarring. Door den schuinen stand van het vaartuig waren alle voorwerpen die niet spijker-vast waren, waaronder een paar kanonnen op hun affuit naar de laagte gerold. Houten voorwerpen echter dreven in alle hoeken tegen de zoldering, die ze belette nog verder opwaarts te stijgen.

Een stapel ijzeren kogels was omgevallen, en overal lagen de zware projectielen verspreid.

Voorbij de geschutpoorten schoot nu en dan schichtig een visch, verbaasd over dat plotselinge, ongewone licht.

En steeds verder drongen de beide vrienden door, Raffles voorop, die naar de hut van den kapitein zocht, want het leek hem het meest waarschijnlijk dat het goud zich daar moest bevinden — tenminste wanneer het niet bij een vroegere gelegenheid gestolen was.

Hij ging dus steeds verder waarbij nu en dan hinderpalen moesten worden terzijde geruimd, totdat hij tenslotte niet zonder moeite een deur wist te openen, die toegang gaf tot een groote hut, blijkbaar die van den kapitein, te oordeelen naar haar omvang, en naar de fraaie, sterke, ouderwetsche meubelen, die er stonden. Bijna geheel uitgewischte zeekaarten lagen nog opgerold in de laden, in een hoek waren fraaie tinnen schenkkannen en bekers gerold, benevens een paar fleeschen rum. Op de tafel, die aan den bodem werd vastgehouden door vier sterke ijzers stonden nog de overblijfselen van wat zeker een middagmaal was geweest.

En toen Raffles met eenige moeite een kast-deur opende, sterk aangetast door het zeewater, bemerkte hij aanstonds dat hij tenminste niet te laat was gekomen! Want daar stonden vier sterke kisten, met ijzer beslagen, op elkander gestapeld, en toen Raffles de bovenste optilde, begreep hij reeds aan haar zwaarte dat al zijn moeite niet vruchteloos zou zijn geweest.

Maar ook zag hij bijna tegelijkertijd in, dat het schier ondoenlijk zou zijn, thans reeds dien kost-

baren buit uit het schip te verwijderen, en naar de duikboot te dragen. Daarbij zou Henderson wel zijn diensten moeten bewijzen. Intusschen konden de beide mannen reeds de kisten naar buiten dragen, om vervolgens naar koorden te zoeken, waaraan ze vastgebonden konden worden. Zij waren zoo lang en zoo groot dat het volkomen onmogelijk zou zijn, ze door de zeer smalle deur van de schutkamer heen binnen in de duikboot te brengen. Daarop zou dus iets anders gevonden moeten worden, en het best was, zoo meende Raffles, die kisten aan sterke koorden van hun plaats te laten sleepen door „de Bruinvisch” naar een veilige plek van het eiland, waar men ze eerst aan land zou kunnen brengen.

Ja, indien men zakken had, om het goud in over te storten — dan zou het natuurlijk gemakkelijker gaan, maar het zoeken daarnaar en het overstorten zou zeer lang duren.

Maar de moeilijkheid van een keuze zou Raffles voorloopig bespaard blijven, want hij voelde zich plotseling bij den arm gegrepen door Brand, die een blik naar buiten had geworpen, door de patrijspoort, in het heldergroene water.

Raffles wendde dadelijk zijn gelaat naar hem toe, en door de ruit van zijn helm zag hij de verschrikte uitdrukking op het gelaat van Brand:

Alleen zijn lippen bewegende vroeg hij, zoo duidelijk als hij kon sprekende:

— Wat is er?

Inplaats van te antwoorden trok Brand hem voor de patrijspoort, en nu zag Raffles onmiddellijk wat den jongeman zoo verontrust had.

Langs de vrij steile helling die van het kleine plateau naar boven, naar het eigenlijke eiland voerde, daalden behoedzaam vier in duikerpakken gestoken mannen af, langs touwladders die aan het onderende bezwaard waren met zware steenen, teneinde ze gestrekt te houden. Een hunner echter versmaadde dit hulpmiddel en klom langs de rots zelf omlaag.

Maar er waren ook nog anderen! Bruine gedaanten schoten met zeldzame snelheid, het hoofd omlaag, alleen bekleed met een smallen lendendoek, door het zondoorlichte water, grepen zich zoo spoedig zij konden vast aan een mastttop, een ra of een pardoën, en werkten zich zoo nog verder naar beneden, totdat zij, lenig als apen, het dek van het schip bereikten en uit het oog verdwenen. Raffles schatte het aantal dezer geoefende parelduikers — want dat waren zij stellig — op vijf of zes.

Intusschen kwamen de mannen in hun duikerpakken langzaam maar zeker naar omlaag. Een hunner had zelfs, op geen tien meters afstand van het wrak het natuurlijke portaal reeds bereikt, en kwam nu heel langzaam aanschrijven, terwijl, boven zijn hoofd de lange

luchtbus zich golvend bewoog als een reusachtige slang.

Slechts een van de duikers, de man die het gebruik van een touwladder versmaad had droeg op den rug een van die zuurstof-apparaten, die het gebruik van een luchtpomp en een bus overbodig maken, maar het nadeel hebben, dat zij den drager niet langer dan een half uur veroorlooven, onder water door te brengen.

Het was Raffles natuurlijk onmogelijk, de gelaatstrekken te zien van dien man, maar het was alsof zijn instinct hem zeide, dat hij te doen had met den heer Henry Richards in hoogst eigen persoon.

Er was overigens niet veel tijd om ergens over na te denken, want Raffles zag wel in, dat hij zich in een hoogst gevaarlijke positie bevond, en hier niet langer mocht blijven.

Reeds had hij het magere, bruine been van een der duikers zoo dicht langs het patrijspoortje zien bewegen, dat hij het had kunnen grijpen — en hij wist dat deze duikers, om zich te kunnen verdedigen tegen de haaien, allen gewapend zijn met vlijmscherpe dolken, waarvan zij zich tot op groote diepte uitnemend weten te bedienen. De mannen in hun duikerpakken zouden zeker gewapend zijn met bijlen om versperringen te kunnen vernielen en men kon een electrisch geweer nu eenmaal slechts een enkele keer afschieten! Het herladen duurde lang, en was bezwaarlijk. Het diende tot niets, hier een volkomen ongelijken strijd te willen beginnen en Raffles koos dus dadelijk de wijste partij en retireerde voor het oogenblik, in de stellige verwachting dat zelfs die kleine legermacht van duikers maar niet zoo dadelijk die zware kisten mee naar boven zouden kunnen nemen. Het was aan alles duidelijk te bemerken dat zij op een eerste onderzoek uit waren.

Hij dook dus weg, onder de patrijspoort door, greep Brand bij den arm, en nauwelijks hadden de beide mannen de kapiteinshut verlaten, of voor de patrijspoort vertoonde zich reeds het vertrokken, krampachtig opgezette gelaat van een der inlandsche duikers, die zich echter de volgende seconde met een geweldigen ruk moest afzette, teneinde daarboven zijn longen opnieuw met lucht te vullen.

Raffles en Brand gingen, zoo snel dit onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, denzelfden weg weder terug, liepen door het manschappenlogies, kropen door het gat, en maakten zich ijlings weg.

En het was de hoogste tijd, want juist toen zij zich over den rand van het plateau lieten glijden, kwam, voorzichtig voor zich uit tastend, de man met het zuurstofapparaat om den hoek van het wrak aanloopen, zoekend naar een

opening om binnen te dringen.

Het was een gelukkige omstandigheid, dat men van de plek af, waar zich het wrak bevond, de grijsge schilderde duikboot niet zoo gemakkelijk in het oog zou krijgen, te meer, waar de helderheid daar beneden afnam, naarmate de zon, die reeds weer over haar hoogtepunt heen was, de golven schuiner trof. De beide vrienden spoedden zich voort, langs de helling, bereikten de duikboot en binnen een kwartier waren zij weder gesluit en konden zij zich ontdoen van hun duikerpakken.

En zoodra zij weer konden spreken, begon Brand woedend:

— Al die moeite voor niets! Zij zullen ons het goud voor den neus weghalen!

— Dat gaat maar niet zoo vlug, Brand! zeide Raffles glimlachend. Er zullen wel verscheidene dagen mee gemoeid zijn, voor zij het beste middel hebben gevonden, om die kisten naar buiten te krijgen, en vervolgens naar boven. En al duurde het maar een dag, ja al zou het zelfs vandaag nog kunnen geschieden, wat ik betwijfel, dan nog zou het voor ons lang genoeg duren om hen een spaak in het wiel te steken. En haast je nu — wij gaan aan land!

Het gelaat van Henderson, die aandachtig had toegeluisterd begon te grijnzen. Hij was eigenlijk geen man voor een duikboot! Zijn kracht lag meer in de open lucht, in de ontmoetingen op den vasten wal. Het is een feit dat er in „de Bruinvisch” maar heel weinig plaatsen waren, waar Henderson behoorlijk recht op kon staan!

In allerijl werden de voorbereidselen gemaakt, naar de oppervlakte te rijzen. Raffles dacht er evenwel niet aan, dat op dezelfde plek te doen waar hij de boot had neergelaten, want dan zou hij — het was nauwelijks twee uur in den middag — stellig gezien worden door het gezelschap duikers.

Zoo liet hij dan de boot slechts weinig rijzen, en voer voorzichtig in westelijke richting weer terug, telkens iets hooger komend, totdat hij het kon wagen, aan de oppervlakte te verschijnen. Onmiddellijk werd de ronde deksel geopend, nadat Raffles zich door de periscoop overtuigd had, dat alles veilig was, en hij stak het hoofd naar buiten en keek rond. Daar lag het eiland, op nauwelijks vier vademmen afstand, ten bewijze dat zich hier de loodrechte bergwand bevond, die een nadering zou vergemakkelijken. Juist om een soort vooruitspringende kaap kon Raffles flauwtjes een gedeelte ontwaren van een op de golven dobberende sloep en toen hij zijn kijker ter hand nam zag hij in die sloep een paar kleine figuurtjes, voorin staande, die iuwerig

draaiden — hetzij aan een luchtpomp, hetzij aan een windas. Raffles riep een kort bevel naar beneden, en de duikboot verwijderde zich nog meer, en zocht toen een goede ankerplaats op.

In den aanvang leek dit niet gemakkelijk, want de kust, die hier steil uit zee oprees, toonde niet den geringsten inham, geen baai, ja zelfs niet de kleinste kreek. Maar wat verder naar het Noorden vond Raffles tenslotte een smallen doorgang, nauwelijks drie meter breed, en dus toch nog ruimschoots voldoende om „de Bruinvisch” doorgang te verleen. Het was een soort van kloof, en de boot voer over een lengte van wel twintig meter tusschen bijna loodrechte basaltmuren, tot die met water gevulde gang eensklaps ophield, daar, waar zij uitliep op een bijna cirkelronde, door rotsen van grilligen vorm omgeven inham, met een doorsnede van niet meer dan zestig of zeventig meter. Brand, die nieuwsgierig rondkeek, dacht onmiddellijk aan een uitgedoofden krater, waarvan dit de monding was. De diepte zou dus waarschijnlijk zeer aanzienlijk zijn, en de boot kon dus gemakkelijk onder water duiken, ingeval van nood.

Rondziende naar een goede schuilplaats vond Raffles al spoedig een uitholling in den oever, overschaduwde door bladerrijk geboomte, en waarin de duikboot juist plaats kon vinden. Aanvankelijk was Raffles voornemens, slechts met Brand bij zich op onderzoek te gaan, maar de reus keek zoo ongelukkig, nu hij misschien weer alleen zou moeten achterblijven, dat Raffles besloot, hem mede te nemen. Het zou ook wel een bijzonder groot toeval moeten zijn, hetwelk de duikboot hier deed vinden. Inderdaad, de helpers van Henry Richards zouden wel wat anders te doen hebben dan wandelingen te maken over het kleine eiland, en zij hadden hier volstrekt niets te zoeken. Bovendien was de duikboot zoo goed aan het oog onttrokken dat men er met opzet naar zou moeten zoeken, alvorens men ze zou ontdekken.

De deksel werd gesloten, ditmaal met de geheime afsluiting, die het voor oningewijden onmogelijk maakte, ze weer te openen, de drie mannen wapenden zich, en togen op weg. Van een pad was op dit onbewoonde eiland natuurlijk geen sprake en toch kwamen zij snel vooruit, nu eens over een weide loopend, dan weer doordringend in een klein bosch, waar echter het kapmes slechts zeer zelden dienst behoefde te doen, dan weer over de barre rots van een soort plateau. Zoo liepen zij bijna een half uur tamelijk snel voort, todat zij, na den top van een heuvel te hebben beklommen, eensklaps snel neerdoken. Want daar breidde de Oostkust zich reeds voor hen uit, grillig ingesneden, hier en daar met een vrij breed, zandig strand, en midden op dat

strand liepen eenige kleine figuurtjes heen en weer, in de nabijheid van een tweetal linnen tenten, die waarschijnlijk voor de blanken bestemd waren van het gezelschap. Raffles, die zich plat voorover had geworpen, nam dadelijk door zijn Zeiss dat groepje op, dat zich op een afstand van omstreeks vijfhonderd meter bevond.

Na een oogenblikje te hebben getuurd zeide hij lakoniek.

— Onze vriend Richards heeft damesgezelschap meegenomen! Als dat maar niet gevaarlijk is! Goud en de vrouwen — het is sedert de schepping een hoogst ontbrandbare combinatie geweest.

— Wat zie je nog meer? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De dame in kwestie loopt nu op en neer met een man, dien ik zeker niet ken, maar ik geloof stellig dat het niet Richards is, want dien meen ik, nog geen uur geleden, onder water te hebben gezien, en het is bijna onmogelijk, dat hij al zoo spoedig weer zijn gewone gedaante zou hebben aangenomen. Ik zie boven een lage rots een masttop uitsteken, waarschijnlijk behoorend tot het schip, dat hen heeft hier gebracht. Verder een drietal prauwen, waarschijnlijk het eigendom van de bruine heeren, die we daar even hebben zien duiken naar den schat. Denkelijk hebben zij die van de Lakkadieven gehaald, waar uitmuntende parelduikers gevonden worden. Vooruit, wij moeten nog eens wat dichterbij zien te komen! Laten wij den bodem van dat kleine dal daar links volgen, dan kunnen zij onze nadering onmogelijk bespeuren.

Onmiddellijk daalden de drie mannen behoedzaam den heuvel weer af, en spoedig konden zij weer snel voortgaan, ongezien, maar zelf ook niets meer bespeurend. Een kwartier loopens ongeveer bracht hen tot aan den zoom van het strand, dat zij bereikten, na voor de laatste maal door een klein bosch te zijn gegaan, bestaande uit dikke, zwaargetakte boomen van de familie der mango's.

Verstrooid liggende, zeer hooge rotsblokken vergemakkelijkten de nadering nog. En met het geweer in den aanslag, gereed om aanstonds te kunnen schieten als het noodig was, slopen de drie mannen zoo dichtbij, dat zij de vrouw niet alleen goed konden zien, als zij het hoofd terzijde wendde, naar den man, met wien zij sprak, maar dat zij zelfs konden hooren wat zij zeide, want een vrij krachtige wind blies in hun richting.

Het kon een vrouw zijn van een jaar of dertig, zeer donker, met een gebruide gelaatskleur, en gitzwarte oogen — maar met blijkbaar geverfd haar, dat er uitzag als rijp koren, maar dat oor-

sprongkelijk eveneens zwart was geweest. Zij was slank, rijzig en welgebouwd. Inplaats van een rok droeg zij een rijbroek, zooals ook de mannen ze dragen, en puttees, een soort van sporthemd met een grooten kraag, waarvan zij de mouwen tot boven den elleboog had opgerold, en een hoed van vilt met breede randen.

Zij scheen op dit oogenblik zeer dringend te spreken tot een man, grooter nog dan zijzelve was die met half afgewend gelaat en gefronste wenkbrauwen scheen te luisteren, onbewegelijk als een beeld. Zij waanden zich blijkbaar geheel alleen, want de paar inboorlingen, die op eenige tientallen meters verder bezig waren met het bereiden van hun eenvoudigen maaltijd, konden natuurlijk niet meetellen.

En nu sprak de vrouw :

— Je bent toch niet bevreesd, Edmund?

Nu wendde de man met een ruk zijn gelaat naar haar toe, en ruw klonk zijn antwoord :

— Ik weet niet wat vrees is, Claire ! Maar je plan is onzinnig ! Je vergeet dat er nog anderen zijn ! Wilde je soms dat ik des nachts in zijn tent....?

— Ik weet ook wel dat dat niet gaat ! viel de vrouw hem ongeduldig in de rede. Hij is daar met mij en met nog twee anderen. En je weet nooit hoe die zooiets opvatten ! Maar er zijn nog wel andere middelen Edmund — minder gevaarlijk, en die evengoed tot het doel leiden.

— Je haat Richards dus wel zeer, Claire?

— Ik haat hem niet — zijn persoon is mij volkomen onverschillig ! antwoordde de vrouw koud. Wij vonden elkander bij toeval terug in Port Said, toen hij op weg hierheen was. Maar jou, zijn helper heb ik lief, en ik wil je bijstaan om zijn goud te veroveren. Vindt je dat dan zoo vreemd?

— Maar het stuit je niet tegen de borst, dat

ik een ander moet dooden om jou en het goud te winnen?

De vrouw haalde zeer kalm de mooie schouders op, stak een strootje in den mond, waarop ze begon te kauwen en antwoordde toen rustig, met een gebaar van onverschilligheid :

— Het is altijd zoo geweest in de wereld. Er is om goud en om liefde gestreden, en de sterkste had ook het recht om te winnen. Je hebt me zelf bekend dat je mij begeerde, en ook het goud van Richards, dat daar beneden moet zijn ! Heb je dan gelogen?

— Ik sprak de waarheid ! antwoordde de man op heeschen toon. Maar als alles een droom is? Als daar beneden geen wrak ligt, en dus nog veel minder een schat? Drie dagen zoeken wij nu al vruchteloos ondanks het situatiekaartje van kapitein Kid ! Waarom zou de dag van heden ons gunstiger moeten zijn?

Op dat oogenblik klonk er van den kant van het water een luid gebrul van vreugde en schel gejuich. Men had blijkbaar zooeven aan boord van een der sloepen een duiker boven gehaald, of een der inboorlingen was boven gekomen met het bericht dat niet alleen het schip, maar ook het goud gevonden was.

De vrouw keek den man met schitterende oogen aan, en zei toen met scherpe stem :

— Hoor je dat gejuich? Vandaag is het dus gelukt ! Het goud is gevonden ! Zul je het doen, Edmund?

De man, die zeer bleek was geworden, aarzelde nog slechts een enkel oogenblik, en gaf toen iets ten antwoord, op zulk een zachten toon, dat het niet te verstaan was.

Maar het gelaat van den spreker was naar de drie verborgen mannen toegewend — en zij zagen moord in zijn blikken !

Had Lord Lister een kleine inzinking,
dan stak hij een „DUBEC” cigaret op!

HOOFDSTUK VI.

DE MOORD.

Het werd spoedig levendig dichtbij de kust, op het water, en de drie mannen begrepen dat het veilig zou zijn, zich een weinig terug te trekken. Zij gingen dus het bosch weer in, maar beklommen zoo spoedig zij konden een met gras begroeiden heuvel, op welks top zij uitstekend verborgen zouden zijn en toch konden gadeslaan — al konden zij het dan niet langer hooren — wat daarginds voorviel. Zij zagen achtereenvolgens drie vrij groote booten naar land komen. Ieder daarvan was voorzien van een van die kleine, sterke luchtpompen, die bij duikwerkzaamheden gebruikt worden. Dan volgden er nog drie, vier prauwen, die elk hoogstens twee mannen konden bevatten, en die door inboorlingen snel naar de kust werden gepagaaid. Zij zagen hoe de duikers zich reeds in de boot lieten ontdoen van hun helmen.

Bij een telling meenden zij te komen tot een getal van zes of zeven blanken en omstreeks tien inboorlingen. Reeds eerder hadden zij, zoodra zij den heuveltop hadden bereikt, in een soort van natuurlijke haven een tamelijk groot motorschip voor anker zien liggen, waarvan de reddingbooten natuurlijk afkomstig moesten zijn. Het vaartuig had slechts een enkele, dunne mast, die blijkbaar alleen maar bestemd was om seinen te kunnen geven. Daar aan boord echter vertoonde zich geen levende ziel.

De drie mannen hoorden een opgewonden, verward geschreeuw, de vrouw liep de booten tegemoet, schoorvoetend gevolgd door den man, met wien zij zooeven alsof het een kleinigheid was, het afschuwelijke plan had beraamd, Richards te dooden en van zijn schat te beroven.

Terwijl de drie sloepen snel naar land werden geroeid, zeide Brand op zachten toon tot Raffles:

— Het is krankzinnigheid wat zij beramen! Hoe stelt die man het zich voor? Zullen de anderen niet dadelijk begrijpen dat hij het heeft gedaan? Slechts een paar dragen wapens, zooals je zelf door den kijker kunt zien! En dan nog — hoe denkt hij zich van den schat meester te kunnen maken, terwijl de anderen rustig zullen blijven toezien? Die zullen toch hun deel opeischen?

— Hij zal hun betalen wat er overeengekomen

is met Richards — en als zij daar geen genoeg mee nemen, dan zal hij misschien de eene misdaad op de andere stapelen! Of wel hij zal een paar van die mannen tot zijn medeplichtigen pogen te maken, en met hun hulp onverhoeds vluchten. Met de inboorlingen behoeft hij natuurlijk volstrekt geen rekening te houden, die zijn alleen maar met messen gewapend.

Een oogenblik bleven de drie mannen zwijgend door het struikgewas en het gras dat den top van den heuvel bedekten naar beneden zien, een sloep was reeds op het zand geschoven en Richards stapte aan land, door den man die de boot geroeid had gevolgd. Met behulp van de kijkers was hij aanstonds te herkennen. Hij was nog in zijn duikerpak maar had zijn helm afgezet. Zijn oogen schitterden en hij zwaaide wild met beide armen. De verraderlijke vrouw liep hem juichend tegemoet en sloeg haar armen om zijn hals. Daarop kwamen ook alle anderen, er vormde zich een troepje druk gesticuleerende menschen, en het was duidelijk dat er beraadslaagd werd.

Sommigen keken naar de lucht, naar den stand van de zon, anderen zetten zich op een platten steen neer, en begonnen te eten van het voedsel dat de inboorlingen op hetvuur hadden bereid.

— Zouden zij dadelijk weer met het werk voort willen gaan? vroeg Brand, een weinig ongerust.

— Dat zou mij volstrekt niet verwonderen! antwoordde Raffles, met gefronste wenkbrauwen. Er staat slechts weinig wind, de zee is rustig, de hemel vertoont geen wolkje — en menschen die zoo begeerig zijn naar goud als zij, die zullen natuurlijk van die gunstige omstandigheden gretig willen gebruik maken. Wij zullen nog even wachten, en dan zien wat zij doen! Brengen zij het goud nu aanstonds naar boven, dan moesten wij hen maar rustig hun gang laten gaan. Wij zullen dan wel zorgen dat het in onze handen terecht komt — al erken ik dat de overmacht groot is! En ik zou ook het allerliefst bloedvergieten geheel en al voorkomen. Intusschen schijnen zij nu eenige rust te willen gaan nemen. En als dat werkelijk zoo is, wat mij niet zou verwonderen, nu zij toch immers den buit ontdekt hebben.....

Hij hield op, dacht een oogenblik na, en vervolgde toen levendig :

— Ik zal je wat zeggen, Brand, mijn oordeel luidt, dat wij het verstandigst doen, door van de geboden kans gebruik te maken, en onmiddellijk terug te keeren naar de plek waar het wrak ligt. Het komt mij voor dat zij minstens eenige uren willen rusten.

— Zoolang niet, Edward ! Bedenk dat het over een paar uren daar beneden zoo donker zal zijn, dat er niets te zien valt, en voor zoover ik heb kunnen nagaan zijn zij niet in het bezit van electrische lampen.

— Dan zullen wij ons haasten ! Ik acht het werkelijk beter, te zorgen dat de kisten verdwenen zijn, als zij weer aan het werk willen gaan !

— Maar zullen zij die verdwijning niet heel zonderling vinden !

— Dat is van het allerminste belang, Brand ! antwoordde Raffles schouderophalend. Zie je, het is zooals ik zeide — de meesten hunner hebben reeds de koelte opgezocht en willen zeker een paar uren slaap genieten. En dat is geen wonder, want de hitte is voor hen die ze niet gewond zijn, schier ondragelijk ! Komt vlug — wij willen trachten het werk te verrichten, voor zij opnieuw aan den arbeid kunnen gaan !

Brand sprak niet langer tegen. Ook hem was het denkbeeld ondragelijk, dat er misschien bloed vergoten zou worden van volkomen onschuldige, zachtmoedige inboorlingen, als de bewoners der Lakkadieven. Hij had dan ook van den aanvang af in stilte gehoopt, dat de bruine parelduikers onmiddellijk op de vlucht zouden gaan bij het vallen van het eerste schot.

Wat de blanken betreft, in dat opzicht zouden zijn gewetenswroegingen heel wat geringer zijn geweest ! Het leken ruwe, tot alles bereide kerels, en beroepsduikers waren het heel zeker niet, dat was duidelijk genoeg te zien geweest aan hunne onzekere bewegingen onder water. Die duikerpakken waren stelling in Bombay gehuurd of gekocht !

Neen, het was beter om nu snel een poging te doen, die kisten in handen te krijgen. Waren zij maar eenmaal vastgemaakt aan de sterke koorden, dan moesten het wel heel knappe lieden zijn, die Raffles wilden beletten, ze weg te slepen naar een veilige plek !

Zoo spoedig dus de steeds toenemende hitte het veroorloofde, keerden de drie mannen op hun schreden terug en haastten zich naar de plek waar de duikboot in haar schuilplaats rustte. Dadelijk begaven zij zich aan boord, „de Bruinvisch” voer naar de smalle rotskloof, en daar doorheen naar de open zee. Raffles bleef zoo lang hij durfde boven water varen, om geen

tijd te verliezen, en toen liet hij het vaartuig, na gedoken te zijn, ongeveer op dezelfde plek neer, die „de Bruinvisch” reeds dienzelfden morgen had uitgekozen.

De lens was naar het wrak toegekeerd, en hoewel de helderheid van het water reeds vrij aanzienlijk was afgenomen, zoo had het zonlicht toch nog voldoende kracht, de zee tot op groote diepte te verlichten. Wanneer de mannen zich haasten, konden zij binnen een uur tijds de kisten naar buiten hebben gebracht, en aan de koorden hebben bevestigd, waaraan „de Bruinvisch” ze zou wegtrekken.

De twee mannen hadden juist een aanvang gemaakt met het aantrekken van het duikerpak, toen Brand plotseling een kreet slaakte, en stil bleef staan. Hij had een blik door het dikke lensglas geworpen, en wenkte Raffles nu naderbij. Zonder verder een woord te zeggen wees hij met uitgestrekte vingers in de richting van het wrak, dat zich vertoonde als een vage, donkere massa, met grillige uitsteeksels.

In de wemeling van groenachtig licht daarboven, dat steeds helderder werd naar de oppervlakte van de zee toe, schenen zich twee gedaanten te bewegen, die langzaam en geregeld afdaalden langs een touw, of een touwladder — dat was onmogelijk te zien op dien afstand. Misschien was het noch het een noch het ander en werden die twee mannen eenvoudig neergelaten aan het koord van de windas.

De beide mannen daarbinnen wierpen elkan- der een ongerusten blik toe, en toen bromde Raffles tussehen de tanden :

— Dat is een rust van korten duur geweest ! Daarop had ik niet gerekend ! Hoeveel zijn er, Brand ?

— Ik zie er maar twee !

— Weet je het zeker ? Dat is vreemd ! Twee mannen te gebruiken, terwijl er vijf of zes ter beschikking zijn !

— Er moeten er toch boven in de booten blijven, die de luchtpomp bedienen ?

— Waarom zouden de inboorlingen dat niet kunnen doen — Het draaien aan een slinger vereischt toch werkelijk niet veel oefening ! Er moest hun toch veel aan gelegen zijn, de buit zoo spoedig mogelijk binnen te halen.

Brand keek zonder te antwoorden nogmaals door de lens naar de beide gedaanten, die langzaam maar zeker afdaalden naar de plek waar het wrak lag, toen hij eensklaps een kreet slaakte.

— Een hunner moet Henry Richards zijn ! riep hij uit.

— Waarom denk je dat ?

— Wel, ik kan geen luchtbuis zien, die hen met de boot daarboven verbindt !

— Ja, dan is hij het ! Zou de ander misschien . .

Hij voltooide den zin niet, maar keek Brand strak aan, die aanstonds begreep wat Raffles bedoelde. Hij tastte met koortsachtige hand haar het gummi pak, met staaldraad doorweven, en zeide schor :

— Laten wij ons haasten, Edward ! De hemel weet wat de schrik voornemens is !

— Je hebt gelijk — wij moeten tusschenbeide trachten te komen — en God geve dat wij niet te laat komen ! Vlug, vlug !

Maar het aantrekken van een duikerpak is geen zaak, die men al te haastig en daardoor onnauwkeurig kan verrichten, op straffe van een afschuwelijken dood.

En terwijl zij de duikerpakken aandeden, bleven zij steeds het oog gevestigd houden op die twee gedaanten, die nu bijna het smalle plateau hadden bereikt, waarop de donkere vorm van het wrak zichtbaar was.

En ternauwernood waren zij daar, of de twee mannen moesten tot het inzicht komen, dat het hun onmogelijk zou zijn, bijtijds te komen.

Want „de man met de luchtbuis” voelde nauwelijks den steenachtigen bodem onder de looden zolen van zijn voeten, of de twee toeschouwers, machteloos om in te grijpen, zagen hoe zijn hand tastte naar zijn gordel, waarin duidelijk het scherpe lemmet flikkerde van een korte handbijl.

Hij stond op een meter afstand ongeveer achter Richards, die reeds onderweg was naar de opening in den romp van het wrak.

En bleek en bevend zag Brand, hoe de ander naderbij sloop, hoe de afstand steeds kleiner werd, hoe dat blinkende ding zijn plaats verliet, hoe de hand de korte steel van de zware bijl vatte — hoe die hand naar boven ging — . .

Maar of een instinct, een ingeving, plotseling Richards waarschuwde, het zal wel steeds een raadsel blijven — maar hij stonds eensklaps stil, wendde zich om, scheen een kort oogenblik ineen te krimpen — drukte zich met den rug tegen den scheepsromp, als om daar steun te zoeken, — en als een bliksemstraal schoot uit zijn gordel de flitsende kling van zijn breed mes te voorschijn.

Daar beneden werd het steeds duisterder, maar toch konden de beide mannen volgen hetgeen daar beneden plaatsvond.

Zij waren nu geheel gekleed, en behoeften slechts hun duikerhelmen op te zetten en door Henderson te laten vastschroeven, die alles reeds voor het schutten in gereedheid had gebracht.

Wat zou het helpen, indien zij zich thans wilden haasten ? Zij zouden immers stellig te

laat komen om te voorkomen dat daar ging geschieden !

Daar, op een afstand van nauwelijks veertig meters, was een verschrikkelijke strijd aangevangen, die moest eindigen met den dood van een der beide mannen — misschien wel van hen beiden.

De moordenaar sloeg toe met zijn bijl — maar hij kon niet voldoende kracht uitoefenen, wellicht belemmerd door het zware pak en den tegenstand van het water, en Richards — dat hij het was behoefde nu niet meer betwijfeld te worden — kon nog juist met zijn linkerarm den slag afweren.

De beide mannen hadden nu elkander aangegrepen, en het was een verschrikkelijke gewaarwording, zonder ook maar het geringste te kunnen hooren, de worsteling te aanschouwen van die twee mannen, die plotseling doods-vijanden waren geworden, en elkander als wilde dieren naar het leven stonden.

Een paar malen zagen zij hoe de bijl omhoog ging, flikkerend in het groenachtige licht, en telkenmale wist de ander den slag af te wenden, of te ontduiken, en hij had het groote voordeel, vrijer in zijn bewegingen te zijn.

En plotseling kwam er een even onverwacht als verschrikkelijk einde aan den strijd.

Iets was tusschenbeide gekomen, dat de beide mannen elkander onmiddellijk deed loslaten. . . .

Daarboven, in de groenachtige helderheid, was een langwerpige, duistere gedaante komen opdagen, heen en weer schietend, snel wendend dalend en rijzend.

Het was een haai van de grootste afmetingen. . . .

De staart sloeg krachtig het water — en plotseling kwam het ondiep pijlsnel naar beneden.

Het was duidelijk dat de kleine, met bloed doorloopen, wreede oogjes de twee daar beneden had gezien !

Het volgende oogenblik reeds had het monster zich naar omlaag geworpen, en zich half op den rug gewenteld, zoodat de dubbele rij verschrikkelijke tanden te zien kwam. De haai deed een uitval naar den man met de bijl, die met krankzinnige bewegingen zijn wapen rondzwaaide.

De verschrikkelijke kaken van de roofvisch sloten zich — maar de eerste aanval was mislukt !

Sneller dan men het bijna met den blik kon volgen had het monster zich echter omgewend, kwam weer terug — hapte nogmaals met zijn verschrikkelijke kaken naar den man met de bijl.

Brand gaf een luiden schreeuw, en greep krampachtig den arm van Raffles.

De haai had den man opnieuw gemist — maar niet de luchtbuis die van het bootje daar boven naar zijn helm liep....

Zij zagen beiden hoe de buis, als met een ontzaglijke schaar doorgeknipt, los in het water heen en weer slingerde.

De ongelukkige daar beneden zwaaide als een krankzinnige met de armen.

Verstijfd van ontzetting zag Brand hoe hij zich bukte, en als waanzinnig aan de looden zolen rukte, die zijn lichaam bezwaarden, en het beletten, althans een poging te doen, naar de oppervlakte terug te keeren.

Het duurde slechts weinige seconden.

Toen kwam er snel een einde aan het afschuwelijk schouwspel.

Het zeewater, onmiddellijk in den helm binnengedrongen zijnde, verstikte den man, en men zag hem heel langzaam zich oprichten, nogmaals met de handen om zich heengrijpen, en dan voorover vallen, of liever zachtjes glijden, alsof een onzichtbare reus hem, met het gelaat naar omlaag, op den bodem der zee neervlijde.

Daar lag hij nu stil, roerloos, waarschijnlijk reeds dood, terwijl de haai over zijn lichaam heen zigzagde, en vruchteloos scheen te pogen, dien buit met zijn tanden te bereiken. Het monster zou spoedig genoeg inzien dat dit onmogelijk was — want om zijn prooi te kunnen grijpen is de haai, wegens den eigenaardigen stand van zijn tanden en de plaats van zijn vreeselijken bek, genoodzaakt, zich eerst op een zijde te ventelen.

Richards had verstijfd van ontzetting toegezien, maar nu bemerkten de beide mannen dat hij, uitzinnig van schrik, aan het waarschuwingstouw rukte, omdat men hem zou naar boven halen.

— Naar buiten — vlug! schreeuwde Raffles, terwijl hij zijn electrisch geweer greep, en Brand met zich meetrok naar de schutkamer.

De tijd leek eindeloos, alvorens het kleine, stalen hoekje was volgelopen, en de smalle deur in de buitenhuid kon worden opengemaakt.

Toch duurde het niet langer dan hoogstens vijf minuten ditmaal.

Zonder er zich om te bekommeren of zij soms gezien werden, liepen zij zoo vlug zij maar konden voort over den ongelijken bodem van het bergportaal, waarop zij zich bevonden.

Brand hield zijn lang, sterk en scherp mes gereed, terwijl Raffles het geweer tot schieten klaar had.

En wat zij zagen deed hun hart een oogenblik

van schrik stilstaan.

Men had daarboven natuurlijk de waarschuwing begrepen, en Richards werd opgetrokken — maar met een afschuwelijke langzaamheid!

Misschien had men daarboven niet aan eenig gevaar gedacht en overhaastte zich dus niet.

Hij was omstreeks halverwege den afstand, die hem van de oppervlakte van het water had gescheiden, en stak woest om zich heen met zijn mes naar den haai, die zijn prooi daar beneden in den steek had gelaten, en zich liever scheen te bemoeien met dit spartelend, menschenlijk aas, als een reusachtige, levende vlieg aan een vischaak.

Het monster schoot in alle richtingen om den ongelukkige heen, en telkens ging de verschrikkelijke bek open.

Ieder oogenblik kon het laatste zijn.

Toen zette Raffles zich schrap, hief hetgeweer op, mikte met de grootste zorgvuldigheid en drukte af.

Er werd niet het minste geluid gehoord, maar gelukkig — de stalen kogel had doel getroffen.

De haai, hetzij in de hersens, hetzij midden in het hart getroffen, sloeg nog een paar malen heftig met zijn staart, zoodat het water in wilde beroering kwam, hapte een paar malen de kaken op elkaar, en zonk toen, warrelend als een vreemdsoortig boomblad naar omlaag.

Een oogenblikje daarna werd Richards buiten het gezicht der beide mannen getrokken.

Toen zij hem voor het laatst zagen hing zijn lichaam volkomen slap aan het touw.

Het was duidelijk dat hij was bezwijmd.

Misschien had het bloedverlies hem uitgeput, misschien had zijn al te gejaagde ademhaling tijdens den strijd het zuurstofreservoir te snel uitgeput, misschien ook had de haai hem gebeten — wie kon het zeggen?

Zoo snel zij maar konden gingen Raffles en Brand op het bewegingloze lichaam toe, en wentelden het om.

Door de glazen van den helm, die vol water was, scheen de doode hen toe te grijzen. Want dat hij dood was liet natuurlijk geen twijfel — het was zeker wel bijna een kwartier geleden, gerekend van het oogenblik dat de luchtbuis werd vernield.

Hulp kon hier niet meer baten — de moordeenaar was in zijn eigen netten gevangen en was op een vreeselijke wijze gestraft.

Raffles wenkte Brand, en zonder verder een seconde te verliezen drongen zij snel door het gat in den romp het wrak binnen, en begonnen met den moeilijken arbeid.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” cigaretten aan.

HOOFDSTUK NII.

DE VERSTOORDE RECHTSZITTING.

Er was onmiddellijk een groote ontroering ontstaan onder de schatdelvers, zoodra het slappe lichaam van Richards in de boot was getrokken.

Men schroefde zoo snel mogelijk den helm los, en zag een bleek, vertrokken gezicht.

De blanke die het bevel voerde over het schoepje begreep onmiddellijk dat er daar beneden iets ernstigs moest zijn gebeurd, en gaf last, ook den anderen man op te trekken.

De windas piepte, maar de inboorlingen hadden er nog geen tien slagen aan gegeven, of de blanke — Ginger was zijn naam gaf een luiden schreeuw, en riep, zoodat men het daar-ginds op de kust hoorde, met een klank van ontzetting in zijn stem:

— Vervloekt — de luchtbus is stuk! Vlug wat, jullie bruine duivels! Draai op!

Maar een der inboorlingen, die ongeveer scheen te begrijpen wat er gebeurd moest zijn, toonde hem aanstonds met gebaren, dat de ophaallijn slap om de windas liep. Het was duidelijk dat er geen gewicht meer aan hing.

— Draai toch op! schreeuwde Ginger woest.

Maar inplaats van te draaien palmden de inlander de ophaallijn zoo snel hij kon in, en binnen een paar tellen kwam het uiteinde te voorschijn, bijna tegelijkertijd met het einde van de luchtbus.

Ginger staarde met ontzetting in zijn oogen naar die beide uiteinden, scherp als met een mes afgesneden. Toen keek hij weer naar het bleke gezicht van Richards, en toen gaf hij

een kort bevel. Men roeide weg van de plek en bereikte nog geen volle minuut later het strand.

Claire, die vooraan stond, snelde onmiddellijk op Ginger toe, keek even naar Richards, bracht de hand aan het hart, en zeide toen heesch, zich vastgrijpend aan Ginger.

— Waar is Edmund? Wat is er met Edmund Brewer geschied?

— Ga het hem vragen! antwoordde de man ruw. Weet ik het? In ieder geval ligt hij daar beneden!

— Dat moet hij dan gedaan hebben! schreeuwde de vrouw woest, met uitgestrekte vinger wijzend op Richards dien men zooeven aan land had gedragen, en nu bezig was, van het zware duikerpak te ontdoen.

Ginger vergenoegde er zich mede, de schouders op te halen, en zeide toen:

— Dat is mallepraat! Waarom zou hij het gedaan hebben?

— Om — om alles voor zich te kunnen behouden, gilde de vrouw.

Ginger keek haar eens strak aan, en een eigenaardige glimlach plooide er om zijn lippen toen hij onverschillig opmerkte:

— Misschien hebben anderen ook wel zoo gedacht! Wie zal ooit kunnen zeggen wat er daar beneden is voorgevallen?

— Dat zullen wij kunnen doen! riep de vrouw, half bewusteloos van smart en afschuw. Stuur dadelijk een paar van die bruine kerels naar beneden, en laten zij trachten, het lichaam

van mijn armen Edmund boven te brengen. Laten zij de looden zolen van zijn voeten snijden, en den helm losschroeven. Ik kan het denkbeeld niet verdragen dat hij daar beneden ligt.

Ginger haalde nogmaals de schouders op. Dergelijke sentimentaliteiten gingen boven zijn begrip. Maar die vrouw was in ieder geval de vriendin van den aanvoerder, al scheen zij hem thans als een vijand te beschouwen, en al had zij blijkbaar de voorkeur gegeven aan den doode — en het was misschien om alles beter, haar heur zin te geven.

Hij poogde een paar der inboorlingen met gebaren te beduiden, dat zij naar omlaag moesten gaan, en het lichaam van den blanke moesten trachten boven te brengen.

Het duurde evenwel vrij lang voor hij zich begrijpbaar had kunnen maken. De inboorlingen schenen door een grooten schrik te zijn aangegrepen en stonden dicht bijeen naar de zee starend, alsof daar een gevaar dreigde, zoo vreeselijk, dat zij het niet durfden trotsen.

En of hij ook dreigde, beval, verzocht — geen van de inboorlingen verroerde zich, totdat een hunner een paar stappen naar voren trad, en op sidderenden toon een paar malen een woord uitsprak, hetwelk Ginger niet begreep.

— Zij doen het niet! zoo wendde hij zich tot de vrouw. Zij zijn ergens bang voor.

— Waarvoor kunnen zij bang zijn, die bruine honden? schreeuwde de vrouw. Beloof hun dan goud, schiet er een van neer! Ik wil zekerheid hebben.

Ginger deed wat hem gezegd werd, en ten slotte, toen hij zijn revolver dreigend te voorschijn haalde, en tegen de belofte van een groote belooning staken twee inboorlingen met hun prauw van de kust af, voeren langzaam een eindweegs uit de kust, schenen spiedend om zich heen te zien, en toen pas dook een hunner, na diep te hebben ademgehaald en na zijn scherp mes tusschen zijn tanden te hebben geklemd in het water, met in de kromming van iederen arm een stuk rotsblok, teneinde aldus nog eerder den bodem te bereiken.

Er verliepen wel bijna drie minuten, en toen kwam er iets boven drijven, iets grauw en vormeloos, en vlak daarna dook het bruine, vertrokken gezicht op van den inboorling, die hijgend ademhaalde en zich met beide armen vastklemde aan het boord van zijn prauw.

De man die daarin was gebleven greep dat grijze ding vast, gaf zijnen makker gelegenheid om even uit te blazen, en vervolgens aan boord te klauteren, en toen pagaaide deze langzaam

de prauw naar de kust, en het grijze voorwerp dreef er achteraan.

Bleek als een doode stond Claire te wachten. Toen hielp zij zelf, Brower aan land trekken. Daar op een diepte van veertig meter had de inboorling den helm weten los te schroeven en met zijn vlijmscherp mes de looden zolen van het linnen weten te scheiden.

In het wasbleek gelaat, waarop nog een uitdrukking van doodsangst lag, keken de doode oogen haar aan als beschuldigend.

Zij bedekte het gelaat met de handen, stond wankelend op, maar toen wierp zij zich weer neer, en begon met koortsachtig rondtastende vingers het lijk te betasten, totdat zij op doffen toon zeide tot Ginger, die hoofdschuddend toezag:

— Ik vind geen wond!

— Hij is gestikt, door het water! antwoordde Ginger schouderophalend.

— Dan heeft die schurk van een Richards de luchtbus met zijn mes doorgesneden! Maar hij vergist zich als hij denkt dat hij er zoo afkomt! Wij zullen hem rechten, zoowaar ik hoop, dat mijn arme jongen in den hemel komt!

Ginger grijsnachtte maar eens. Hij had zoo zijn eigen opvattingen omtrent de kansen van den „armen jongen” om de plaats te bereiken, welke de vrouw zooeven had genoemd. Hij vond het echter beter te zwijgen — zij leek nu veel op een tijgerin, die haar welpen wil verdedigen.

Overigens kon het hem niet geheel en al onverschillig zijn, dat er met een enkelen slag twee aandeelhouders voorgoed werden uitgeschakeld. Hij zou wel zorgen dat zijn eigen deel niet te gering zou uitvallen!

De vrouw bleef een oogenblik in stomme smart knielen naast het lijk van haar medeplichtige, en toen vestigde zij haar blikken op Richards, die juist uit zijn bezwijming bijkwam en zich met moeite op een elleboog oprichtte. Hij keek een oogenblik met verwilderde blikken om zich heen, en steunde toen:

— Wat is er met me gebeurd? Mijn God, ik dacht dat ik verloren was!

— En dat zul je ook zijn, jij hond, als ik hier nog iets te zeggen heb! beet Claire hem toe, terwijl ze hem met de punt van haar rijlaars ruw in de ribben schopte.

— Durf jij zoo spreken, jij duivelin, terwijl ik nu alles weet, alles doorzie, en begrijp dat die doode hondsvod daar, op jouw aandringen zoo handelde als hij deed? Vervloekt, het scheelde maar weinig, of jullie waren in je

mooie plannetje geslaagd!

Slechts heel even was de vrouw verbleekt, maar toen riep ze op schellen toon, zich naar hem toe buigend:

— Dat kun jij makkelijk zeggen, nu Brewer dood is. Jij hebt hem vermoord! Jij hebt de luchtbuis doorgesneden!

— Ik? Dat lieg je, mensch! brulde de beschuldigde. Een haai deed het, zoowaar ik hier lig!

— Zoo, deed een haai het? hoorde de vrouw. Bijten haaien een gewapende gummislang door, omwikkeld met ijzerdraad van bijna vijf millimeter dikte?

— Haaien doen nog wel heel andere dingen! zeide Ginger droogjes.

— Ik geloof er niets van! kreet de vrouw. Dat moet met een scherp mes zijn gedaan!

— Gaat een mes door ijzerdraad van vijf millimeter heen? vroeg Ginger op denzelfden drogen toon.

— Een haai tand soms wel?

— Een haai, lieve jongedame bijt een ijzeren staaf van twee centimeter dikte met gemak door Zoo'n buis heeft niets voor dat beestje te beteekenen.

— Welzoo! Goed gevonden! Jij moet hem maar voorspreken! En waar is dan die haai gebleven, Richards, die de luchtbuis doorhakte?

Er liep een rilling over het gelaat van Richards, dat langzamerhand weer wat kleur kreeg, toen hij op doffen toon antwoordde:

— Dat weet ik zelf niet! Dat begrijp ik niet! Toen ik aan het touw rukte, om te worden opgetrokken zag ik tot mijn onbeschrijfelijke ontzetting, hoe de haai zich afwendde van . . . dien daar, die plat op den grond was gevallen, en mij begon te volgen. Ik stak als een razende naar hem met mijn mes, maar ik weet zeker dat ik hem zelfs niet geraakt heb. En plotseling — ik begrijp volstrekt niet hoe het mogelijk is, zag ik dat het water vlak voor mijn oogen rood gekleurd werd door bloed, en een oogenblikje daarna zakte de haai als een baksteen onder mij weg. Het is de waarachtige waarheid, je moogt me gelooven of niet.

Maar dat scheen zelfs mijnheer Ginger wel een beetje te kras te zijn. In zijn eigen hart begon ongeloof op te komen.

Wonderen gebeurden er niet meer, en haaien die een beroerte kregen, daar had hij nog nooit van gehoord! Het dier was dus, volgens Richards gewond, maar hijzelf bekende, het monster zelfs niet te hebben geraakt. Dat kon niet samengaan — daar haperde iets!

Wat Claire aangaat — zij had erop durven zweren, dat het geheele verhaal van Richards

verzonnen was. Zij had nog nooit met haaien kennis gemaakt, en wilde niet gelooven dat een visch, als is hij nog zoo groot, met zijn tanden ijzerdraad kan doorbijten. En van die achtervolging, terwijl de ander werd opgetrokken, geloofde zij eerst recht niets. Hoe zou het ook mogelijk zijn geweest? Wie had dan dien haai gedood? Neen, hier was een misdaad gepleegd — een moord op haren vriend, en die moest gewroken worden!

Zij nam Ginger eens goed op.

En Ginger keek naar haar.

En die twee schenen elkander plotseling bijzonder goed te begrijpen.

Zij glimlachten eens flauwtjes, en toen zeide Ginger afgemeten:

— Luister eens Richards — dat is een heel verdachte geschiedenis die je ons daar opdischt. Je wilt ons toch zeker niet wijsmaken, dat er daar beneden op den bodem van de zee een jachtpartijtje aan den gang is, en dat er daarginds op haaien wordt gejaagd, zooals in de duinen op konijnen? Kom man — ik zou er maar rond voor uitkomen, dat je den armen Brewer van kant hebt gemaakt — omdat het er dan alweer één minder was om mee op te deelen!

— Ik zeg je dat hij het juist op mij had voorzien! schreeuwde Richards, die nu vuurrood was geworden. Hij stond met zijn bijl achter mij, klaar om toe te slaan, en als ik mij niet toevallig had omgedraaid — dan zou ik nu beneden liggen — en hij zou mijn eerlijk gevonden schat hebben gestolen! En denk maar niet dat je er iets van zou hebben gekregen Ginger!

— Dat valt moeilijk te zeggen! zeide Ginger langs zijn neus. Hij is dood en kan zich niet verdedigen. Richards, je zaak staat slecht, man! Wat dunken jullie ervan jongens?

De andere blanken, drie in getal, waren aan komen loopen, en stonden nu toe te zien.

Ginger keek hun op een zeer bijzondere wijze aan. Zij allen waren ruwe avonturiers niet voor een klein geruchtje vervaard, en zij begrepen aanstonds de beteekenis van dien blik.

Een hunner glimlachte eens flauwtjes, en zei toen rustig, alsof niemand iets anders had kunnen verwachten:

— Natuurlijk moet Richards terecht staan! Wij zullen een rechtbank vormen. Het is nog licht genoeg!

— Maar ik zeg je dat ik onschuldig ben! schreeuwde Richards, die pogingen deed over-eind te komen. Hij wilde mij vermoorden! En als je mij niet geloofd — laat dan iemand naar beneden gaan — als het lijk van den haai

gevonden wordt, willen jullie me dan gelooven?

De mannen keken elkander aan, wantrouwend, weinig op hun gemak. Eerlijk gezegd gevoelden zij er al bitter weinig voor, na hetgeen er geschied was, af te dalen — om misschien nooit meer boven te komen! Ten eerste waren de haaien te vreezen — en dan waren er, boven in de booten, de lieve vrienden, die wel eens de plaats van de roofvisschen konden innemen. Dat ontliiep mekaar niet zoo heel veel.

En zoo ging dan ook niemand op de uitnoodiging in, en Richards begon wel in te zien, dat de zaken voor hem een leelijken keer namen. Nu het goud eenmaal gevonden was — nu poogden die schurken, een duchtige opruiming te houden onder degenen die het zouden moeten deelen!

Hij was de eenige die een weinig verstond van de taal der inboorlingen en hij richtte zich haastig tot een hunner, en sprak vlug, en dringend tot hem.

Waarschijnlijk deed hij den man een belofte, want deze wenkte een paar andere inboorlingen, weer stak een prauw van wal, de man sprong overboord, drie tot vier minuten verstreken onder een doodsche zwijgen en toen dook hij weer op, hijgend, met gezwollen halsaderen, maar van den haai was niets te zien.

Maar de prauw roeide zoo snel de mannen maar konden pagaien naar de kust terug, de duiker sprong er reeds uit, voor de prauw nog op het zand was getrokken, waadde naar land, en begon op drukken toon opgewonden te kakelen tegen Richards.

De anderen, die er niets van begrepen, zagen hem van kleur verschieten en hoorden hem op heftigen toon iets vragen, waarop de inboorling even heftig bevestigend knikte.

— Wat zegt hij? drong Ginger aan.

— Niets — niets van beteekenis! antwoordde Richards op doffen toon, en wit tot op zijn lippen. Er schijnen hier dus toch wonderen te gebeuren!

— Waar is nu de haai? vroeg Claire op sarrenden toon.

— Hij kan het dier niet vinden, zegt hij! Hij is tot binnen in het schip geweest. . . . Maar de stroom kan het lijk best hebben meegevoerd! Wanneer jullie mij een haar op het hoofd durft krenken — dan zal het je rouwen!

— Je moet niet dreigen, Richards! fleemde Ginger met een valsche glimlachje. Je ben de minste, jongen, vergeet dat niet! Komaan, mannen — we zullen er maar aanstonds een einde aan maken! Ik ben de president, deze dame hier is de openbare aanklager en een advocaat — zeg, jongens, zou een van jullie als advocaat kunnen optreden?

De vraag werd gesteld, terwijl de heer Ginger zacht over de kolf van zijn revolver streekte, en de beteekenis ervan kon niet verloren gaan voor zulke knappe koppen!

Neen, niemand kon als advocaat optreden! Het speet den heeren waarlijk, in alle oprechtheid — maar daartoe achtten zij zich niet in staat.

Een halve kring werd gevormd, en daar tegenover werd de ongelukkige Richards geplaatst. Men behoefde hem niet te binden, want hij kon nog nauwelijks op zijn beenen staan en zijn voeten waren nog bezwaard met de looden zolen.

En toen pas, toen Richards zag dat het ernst ging worden, dat hij verloren was, toen gilte hij het eensklaps uit:

— Jullie begaan een nutteloozen moord, vervloekte ezels! De kisten zijn weg! Dat was het wat die bruine kerel zooeven tegen me zei! Ik zweer het jullie! Ga dan tegelijk naar beneden en overtuig je! Je moogt alles hebben, als ik lieg!

Er ging een luid gelach op, en toen schreeuwde Claire:

— Je tracht door liegen je leven te redden, schurk. Maar je zult sterven — en als niemand het vonnis zou durven voltrekken, dan zal ik het doen!

— Niemand zal het doen! klonk plotseling een heldere stem achter den halven cirkel van zoogenaamde rechters en aanklagers. Hij heeft gelijk — de kisten zijn weg — en goed geborgen! Neen — geen grapjes! Wie zich verroerd is des doods! Steek jullie handen op, en vlug een beetje!

Letterlijk verlamd van schrik en ongeloof hadden allen zich plotseling omgewend en daar zagen zij nu drie met geweren gewapende mannen tegenover zich, klaar om te schieten, en zoo dichtbij dat aan wegvluchten niet te denken viel. Blijkbaar waren zij ongemerkt naderbij gekomen door het bosch en langs de rotsen.

— Het verheugt me voor jou, Richards, dat ik nog bijtijds kom! klonk de stem weer. Al sympathiseer ik niet erg met je. Ik ben John Raffles. Dit zijn mijn vrienden. Ik doodde met een electrisch geweer onder water den haai die je aanviel en die inderdaad is weggedreven. En ik zag, schoone dame, met eigen oogen dat deze doode schurk hier hem met zijn bijl wilde vermoorden — zooals wij alle drie eenige uren tevoren je afspraak hebben gehoord om hem te doden! Het goud is in mijn duikboot — en het viel me erg mee — ik schat de waarde op omstreeks driehonderdduizend pond sterling! Een onzer zal nu jullie revolvers gaan collec-

teeren, en dat kan niemand ons euvel duiden! En voorts — jullie kunt je heen pakken waarheen je wilt, want ik zal zelfs geen moeite doen, er de politie bij te betrekken! Ik zelf zal de bruine helpers wel uitbetalen wat hun verschuldigd is — en nu schepen jullie je in, aan boord van het motorschip, en maakt dat je wegkomt!

— Zij zullen mij onderweg vermoorden! kreunde Richards, die nog het beste scheen te beseffen wat er gebeurd was.

— Dan zul jij de eenige zijn dien ik van een revolver voorzie! ging Raffles op strengen toon voort. Hier is het wapen — hier zijn patronen. Het ligt nu aan je zelf om je te verdedigen. Binnen weinige dagen kun je Bombay bereikt hebben. Houdt hen met dit wapen in bedwang — en wie maar een vinger verroert, dien schiet je eenvoudig neer. Vaarwel, mijnheer Henry Richards — en doe de groeten aan Uw ouden oom Andrew Tuppins!

De volgende aflevering bevat:

In het hart van Whitechapel

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885